

V posledním roce postoupilo žactvo z loňské 5. třídy do měšťanský, čímž vyvětruje se posležactva mohly obecné.

Základní škola v Horažďovicich měla r. 19^{33/34.} 560 učných.

Podrobný přehled počtu žactva na škole obecné, vykazuje ve školním roce 19^{33/34.}:

I. a ... 16 chlapců, 17 dívčat = 33 žáků.

I. b ... 28 " , 25 " = 53 "

II. a ... 19 " , 22 " = 41 "

II. b ... 21 " , 26 " = 47 "

III. a ... 49 " , — " = 49 "

III. b ... — " , 32 " = 32 "

IV. a ... 41 " , — " = 41 "

IV. b ... — " , 42 " = 42 "

V. a ... 47 " , — " = 47 "

V. b ... — " , 43 " = 43 "

221 chlapec, 207 dívčat = 428 žáků

Ačkoliv Vinor náleží do oblasti Velké Prahy - Praha-Venkov, byla zdejší škola usítřena hokus-pokus "globální metody" (metoda celku), zavedené k všeobecnému pohoršení a zhodě dětí, rodiců i obce, na školách pražských. Tato bernárodní, národní českému choulná oprava školska, byla posouzena podrobným časopisem takto:

"Pracovní cirkus, k němuž vede tato cizácká metoda, odporující duchu českého jazyka, řodi dítěti na těle, i na duši, odstraňuje plývnou a zdravou tradici elementární třídy.

Původcem tohoto anglo-amerického způsobu vyučování v Praze, jest univer. docent dr. Průhoda a jeho přisluhovatel uč. Medonos. Tuto cizáckou metodu vnitil pražskému učitelstvu, podporou se shara, násilně a úskočem, ve slabikáři Sluňátko.

Pražské učitelstvo na mohutných schůzích s rodicemi, odsoudilo rázně tuto „metodu“ i způsob

jednám globalistů. Metoda "tato je na místě v jazyce anglickém, kdež jinak se píše a jinak vyslovuje jako např. the et se ci, nebo new - nu, a tak dále; v češtině však je nehoráznou a namírovýš řečnickou zbytečností. Tíž i ten cír, něčeský název - globalní metoda - pro českou(!) školu, odsuzuje samotného původce jejího dr. Přibodu, jako člověka povrchního a Čechu neuvedomělého.

Zaradenémavám tuto smutnou žáleritost proto, že tyká se nás všech jakozto Čechů. Co školy nám můžou dělat takový neuvědomělý Ček, libující si v exactor, když dostane se k moci. Budíž výstrahou našim zodpovědným lidem za blaho a budoucnost našeho národa.

c)
pokračovací

Další pozornost zaslubuje. Zámostenská pokračovací škola ve Vinohradech: "Nemá vlastních učeben, mylně používá pokostinství ve 3 třídách školy obecné. Nizké lavice však, nevyhovují již potřebě těchto velkých žáků. Přehled žactva za 4 minulé roky školy:

Rok 1930/31., 31/32., 32/33., 33/34.

I.	ročník žáků:	14	11	10	16
"	žákyně:	1	2	2	4
II.	" žáků:	22	20	13	10
"	žákyně:	2	2	2	1
III.	" žáků:	7	16	13	12
"	žákyně:	—	—	—	—
Vítměm žáků		43	47	36	38
" žákyně		3	4	4	5
Celkem žactva		46	51	40	43
Dřevorábců celkem		13	7	6	2
Kovodělníků		18	22	19	18
Jiných: sedlářů, klešťů...		12	17	10	20
Obchodníků		3	5	5	3
Knihovna žákovská, knasku		110	116	120	124
Výstava německých prací		—	1/r.	30/r.	

Školní rok počínal 1. říjnem a končil 30. dubnem.
Do roku 1930/31. vyučoval se ve středu od 2 do 6 večer, a
v neděli dopoledne od 8 do 12 hod'. Od roku 1931/32. učilo
se ve středu a v sobotu odpoledne od 2 do 6 hod'.

Vyučovalo 5 učitelů, z nich byli 2 odborní a 3 učiteli
z obecné školy. Vyučoval jsem též na této škole po 3
roků, jako odborný učitel rýsování a nauky o dřevě
a kovech, ale odesel jsem proto, že růctvo zkrublo
tak kopanou; že stratilo mysl pro učení a sluš-
nost. Zase můžete, jak církev "neblaze působí"
na nělechtilýho českého ducha: strhuje jej do
jinonárodní nízkosti. Kéž získaly by nase školy
věc, hojnost opravdu národně uvědomělých a
vlasteneckých učitelů, aby zachránili nás národ
před propadnutím círce.

Protináboženský ruch vznikly postátním
převratu dle hesta. Přyč od Ríma, tichne.
Vnoubí náboženské otázky, způsobené vol-
nomyslnkáři ustává, nastalo vystřízlivění.

Nepřátelé Ríma měli zajisté mnoho pravdy,
když doporučovali Čechům odporat se od církve
římsko - katolické. Vzdyt české dějiny zachovaly
nám smutné doklady toho, jak Rím všecky nám
byl nepřítelem. Největším svěrem slovy, nekritizan-
ského "Ríma, jest zajisté světlá postava nášeho Mi-
stra Jana Husa a Jeronýma, upálených katolickou
církvi za to, že hajili prave učení Kristovo proti hla-
vám a vedoucím církvi, kteru jím se něridili. Tři
papežové současné, navzájem se proklínající; kří-
žovatázení proti Čechům na jejich vyvráždění, na-
řízená papeži; upalování lidí osvícených, pokrokových
a svatých, jako načinu na hranicích; atd.

Tak plnili papežové a jejich stoupenci příkaz
Ježíšů: „Udeř li tě někdo v tvář levou, nastav mu
pravou!“ atd. atd.

Církve.

a)

Katolická.

To jsou hrozné doklady toho, že hmotuřtí papírové se svými dvary, nejen v učení Ježíšovo, ale i věce v Bohu nevěřili. A ti měli uslechtovat lidstvo, ti měli být jeho učiteli? Pozdější úpadek církve římské, rozkol v ní, vznik církví evangelických, českobratrské a hromada církvicí jiných, zvláště později v Americe, zaviněn společně, nekřesťanskými představiteli samotné církve římské.

To vše připomenuto bylo našemu lidu, a ten z této církve, našemu národu tak nepřátelské, hojně vystupoval. Jenže, hlasateli proti Kristu, vylili s vodou i dečko: „Zamítali jen církev římskou, ale i víru v Boha! Místo vzoru dokonalosti, osobním v představě Boha, nedali lidu žádnou rovnocennou nahradu, žádny jiný vzněsený, nevicietelný mární ideál. Místo tohoto márnivýjího ideálu, vytvářili jemu zbožňování těla, hmoty a prudu svěřecího. Jenže, věda zníčila i hmotu. Svou lúčbou (bení) prohlásila, že nejsou atomy posledními podstatami hmoty, nýbrž ochranné menší částičky – elektrony, a ještě menší iony tvorí celé sluneční soustavy a vesmíry, nízky nespříjemně, nýbrž jenom pomyslnými číslami vyjádřitelné. Hmotu rozpadla se v něco, co nemá již hmotu, nýbrž pouze domělým útvarem sil. A sily? Záhadu.

A tyto záhadu, jsou postkladem Flammariionových „Neznámých sil přírodních“ jež tvorí podstatu Boha, duchovna a všeho pomyslného a tajemného. A toto duchovno, jenž v různých videch se projevuje, jest postkladem citu i rozumu a podvědomí i tisemí, že jest neco vyššího, co řídí a ovládá hrubou hmotu a původem jest všeho děnu.

Goto, neznámo jest základem náboženství, a ono jest to, co myslí člověka vracet se k věře. A píšoběli současně ta okolnost, že i učitel náboženství, čili výkladac tohoto tajemného, podává svým uslechtilým životem doklad toho, že sám věří tomu čemu učí,

nakr snadno získá stoupence. Po dalo a děje se od převratu. Bývalý farář (~~† 10. VI. 1928~~) Rudolf Stránský, stoupenc Rakouska a nepřítel Čechů, a jako člověk hanlivý, byl zde hlavní příčinou kromadného vystupování z církve. Tedy opakovalo se zde na farě v malém to, co dalo se ve středověku ve velkém v církvi, následkem špatných papírů.

Tého pozdější nástupce, bývalý jeho kaplan Fr. Bachtik, nastoupil zde jako farář 9. V. 1929; byl opakem předešlého. Člověk shromážděný, laskavý, inslužný, vzorný vlastenec, rádny kněz, výborný kazatel a řečník nad hrobem, siskal důvěru zdejšího občanstva tak, že kromadně vraceli se zase k církvi katolické. O tom mluví číslice:

V roce 1921. a 1922. vystoupilo ve farnosti vinohradské z církve katolické 2125 občanů, ale v následujících letech, vrátilo se do Ronge roku 1930. občanů 1415.

V roce 1933. vystoupilo z církve 8 obč., přistoupilo 183.

Stav při sčítání lidu r. 1930.:

Ve farnosti přibylo obyvatelstva oproti roku 1921. o 110 %. Počet katolíků stoupel za 9 let celkem ze 43 % na 62 % vztahmo (relativně). Ve Kbelych přibylo obyvatelstva o 214 %.

Ve Kbelych bylo roku 1921. katolíků --- 533;

"	"	"	"	1930.	"	3028.
---	---	---	---	-------	---	-------

"	"	"	"	"	"	55 %
---	---	---	---	---	---	------

Vinohrady	- - -	"	"	"	"	64 %
-----------	-------	---	---	---	---	------

Satalice	- - -	"	"	"	"	67 %
----------	-------	---	---	---	---	------

Lužovice	- - -	"	"	"	"	68 %
----------	-------	---	---	---	---	------

Přesletice a Ctěnice	"	"	"	"	"	78 %
----------------------	---	---	---	---	---	------

Radonice	"	"	"	"	"	82 %
----------	---	---	---	---	---	------

Všich obyvatel měla:

Vinohrady	- - -	roku 1918. ob.	921, roku 1931. - 1859
-----------	-------	----------------	------------------------

Kbely	- - -	"	"	1519, "	"	5546
-------	-------	---	---	---------	---	------

Satalice	- - -	"	"	563, "	"	973
----------	-------	---	---	--------	---	-----

Přesletice a Ctěnice	- - -	"	"	757, "	"	822
----------------------	-------	---	---	--------	---	-----

Radonice r. 1918. ob. 778, roku 1931. obyv. 758 -
Cvrčovice " " " 509, " " " 521.

Osob v celé farnosti:

	Roku 1931.	1932.	1933.
Narozených	130	134	119
Zemřelých	73	65	67

Náboženství, mající v lidstvu vysoké postavení
moralizující, nemísetati obchodním podnikem ně-
kolika sobě, sice ukáže se záhy těžko nasledky
v lidské společnosti: strata víry a mravnosti. A na-
sledky jsou tím horší, když využívají jíž děti bez ná-
boženství. Otom vyjadřuje se v N.P. pisatel článku
R.N. ze dne 23./IX. 32.: „Děti bez náboženství“:

„Generace rostoucí bez smalosti božích příkázání jež
jsou základními zákonům mravním — nejsou dobytým
právilejům do budoucnosti.“

Sotvaž však nastalo jakési uklidnění a tiché vra-
cení se do cirkve opět, zasypel opět Rím proti Čechům.
N.P. ze dne 16./IX. 1933. hlásila: „Prudký útok vatiká-
nského nunciia proti Praze!“ Papežský vyslanec (nuncius)
v Praze, Petr Ciriaci, zaslal slovenskému poslanci
Hlinkovi dopis, jako odpověď na podzimní dopis ze
zasedání předsednictva lidové strany slovenské.

V překladu z latiny zní:

„Kdožto v Praze mázejí Svatého otce bud bez-
prostředně nebo osobu jeho zástupce takovým spiso-
bem, že se při tom ani nerachovávají předpisy mezi-
národního zdravílosti, které platí u všech civilisova-
ných národů, Vý Slováci, jste všichni tak vysoké auto-
ritě mohli svého náležitou úctu. Za to přirozeně
mázejí Boha (Hlinka) a Tvým chvala. A však dekuji To-
bě i Tvým i za to, že jste papežskému nunciovi, který
z poslušnosti vůči Svatému otcu musí žít v Praze,
v jeho typických bolestech přinesli se Slovenska trochu
potěchy. Na to také Vám nikdy nezapomenu. Slechet-
ný národ slovenský mi zůstane navždy v paměti.“

Velmi se těším, že mohu Svatého otce reprezentovat u Vás Slováku. —

Peddy opět důraz — ne ze středověku — nýbrž z doby nové, přítomné, že Pán se nikdy nerapíe. Ze na-peřském dvoru, nejedna se nikdy o všechno následo-vání Krista, „... jsem tichý a pokorný srdcem“, v Jeho prostotě a lásce vše objímající, nýbrž o štěnu hmotné moci a výhy, a dobré, svěle se mítí na zemi.

Pán pestuje výbojnu všední politiku, jako nějaký stat.

Účel nunciu byl, rozestrat Čechy se Slováky.

Tak nevěrectví papežský Pán sám, běre lidu víru v božské učení Kristovo a víru v Boha vůbec! Za-
chráni církve, náboženství, víry v Boha a moravo-
sti, stavají se pak pouze ti nejmensí — chudí, ven-
kovští faráři a kněží. —

Důležitá událost pro zdejší faru, stala se v ro-
ce 1933. Kostel dostal nový zvon. Ve válce světové
byla fara uzena vydati se 3 zvonů jeden na
válečné účely. Nyní vyskytla se dobrodějka, která
ztracený zvon nahradila novým. Dárkyní byla
Melanie Belohrádková, zámecká paní.

Svěcení zvonu dalo se dne 26. XI. 1933.

Zvon uhlil Buril a Riss v Kunčinách u Hradce Kr.

Váží 450 kg. Cena za 1 kg 18.50 Kč.

Má ladění „a“, aby ladil s ostatními dvěma zvony:
velkým f, a poledničkem „a“ (oktava).

Heslo jeho hlasá: „Svatý Kříž, osude všech národů,
žehnej nás ēeskou svobodu! —

Při vzpomínce na zámeček vinarský, alžínsko za-
znamenati, že 4. IV. 1932, zemřel ve Vídni, hrabě Ota-
kar Černín, bývalý zahraniční ministr rakouský,
poslední šlechtic na zámečku vinarském. —

b)

českosloven-
ská církev.

Zakladateli (průpravný výbor) Sboru čsl. církve pro Vinoř a okolí v roce 1921 byli tito občané: Bohumil Vandas, Václav Hladík, Antonín Pniša, Emil Flégl, Josef Čížek, Em. Lupoměstský, Václav Vyškočil, František Semouchý.

První bohoslužby a křest odbyval se 4. května 1921 na náměstí (návsi) vinořském. Bohoslužby odbyvají se pravidelně každou 1. neděli v měsíci, v jedné tridec obecné školy ve Vinoři.

Sbor čítal v roce 1933. členů 220.

Církev tato, nemajíc svůj vlastní stánek pro bohoslužbu, jeone odkázána na místnosti řádu, tedy k jinému účelu než k bohoslužbě zřízené, nemůže mít valného úspěchu v získávání zbožnosti svých věřících. Výkon náboženský - může - jest ukoncem okultismu, a jako takový, má své učitele podmínky a docílení výsledku - zbožnosti. Jedním z nich je osamocení, zvláště vyhrazené, dívčou, vinnou a vůli posvěcené místo, chráněné proti nevěřícím.

Podmínce té nevyhovují všechny ani městské chrámy, přistavené nebo obklopené jinými budovami soukromými nebo veřejnými. Městský ruch a hluč, mísí jemné síly utajené v chrámu; prava učinila zbožnost vypichává a zbyva pouhá všechnost. Taková modlitebna stratila svůj účel, své poslání.

Místní
změny.

„Vtopolech“.

Když v roce 1910. koupil jsem domku čp. 109, vystavěný v roce 1907., říkalo se zde „Vtopolech“, nebo „Vlomek“, nebo také „V podhrali“.

Po deseti letech jdoucí při potoku Vltavě, stálo 17 velmi starých kotlavych topolů, náležejících panství vinořskému. A když v roce 1921. při velké vichřici jeden z nich padl, byly ostatní vyláčeny, poněvadž nepohybovaly jíz jistoty bezpečnosti. Poslední topol byl sňácen rokem 1925. Topoly vzaly zasvě, ale název „Vtopolech“ zůstal.

Druhý název „Vlomu“ byl odvodněn tím, že v pozadí „Vlomu“ bývalých topoli byly malé písčovcové, tvorící podél vysociny, z části vylamány již ve století předešlém. Když stran na pozemku vedle měla domku č. 109, počal jsem rozezeti, abych si upravil zahradku, následujem v blízké 3 staré křízce raksy z roku 1800 a 1816, tedy z doby císaře Františka I. Tyto křízce stratil asi některý lamač.

Kamene zde vylamánoho používalo se tentož na stavbu domku a zahrnu ve Vinohrádkách. Takže měla v lomu ustala na celé století. Až v roce 1911. začal jsem opět lámat kamene pro svou potřebu. Přestože byl jsem žádán o přenechání písku i kamene. Počal tedy můj syn Jaroslav lámati na pozemku sousedním již dostačoval jeho žena Alžběta Tandová věrem. Lámané kamene na obchod choupil se ale p. J. Tanda sám. Takže začal opět lámati písčovce, jehož poptávku využili park vedlejší sousedé ve velkém stavebním ruchu až do roku 1930. a 1933. a lámal i terz.

Prodával se 1 m³ kamenného kamene za 16 - 18 Kč.

" " " písčku ----- 10 - 12 Kč

Kopání písku pro obec v roce 1932. provádělo se zde v lomu, jako málo nauzord.

Při tomto lámaní skály za mým domolem č. 109., našly se v odkryvce střepy hlíněných nádob z doby předějiné. Na to upozornil jsem dopisem ze dne 30. VI. 32.

„zemskému muzeu“ v Praze, vyzývaje správu muzea, aby vyslala sem svého odberníka. Záhy přišel pan Fr. Flájek z Prahy. Vykopávání v tak zvaných řidetních jámách zjistil, že stavalo zde na této vysocině, staré sídlisko. Střepy hlíněných nádob pocházejí z dob 1000 - 2000 let před Kr., a doby bronzové.

V roce 1933. počal můj 12ti lety vnuk Josef Lukáš, kopati na poli v písečníku p. Rosendorfa z Radonic, v němž nacházeli delučí mnoho střepů.

Nálezy.

starých nádob. Jednu zachovalou nádobu provážovali za „nočník“ a rozbili ji. Po té leží nad rybníkem u cukrovaru. Tam násel i svěcenec, kosti zvířecí a mnoho střepů kamených nádob, rozměz asi z dolu 1200–2000 před Kr.

Podobné nálezy byly něménly i v lomu pana Čermáka, mylnáře v Podolance.

To vše svědčí o tom, že vysocinky nad Vinoří a podél potoka Valchig, byly v pradávnu před Kr. osídleny člověky, bydlicími v tak zvaných jamách sídelných; tedy malezajícími se na počátku vzdělanosti.

*Spolek
Baráčníků*:

 polkový život ve Vinoři, obhacen byl dne 21. srpna 1932. novým spolkem. Byla založena „Vlastenecké dobročinná Obec Baráčníků ve Vinoři“.

Vyskytla se však ihned námitka „Sokola“, že „Baráčník“ jako spolek národní, je zde slýtečným, a že znamená to trůstě sil. Názor tento, vyplývá však z neznalosti myšlenky baráčnické. „Sokol“ a „Baráčník“ se od sebe líší svými opačnými prostředky a účely.

„Sokol“ má vychovávat budoucí zdatný národ především tělesně. Sokol „nevrací se do dálne minulosti, k zakladům vzdělanosti české a slovanské, nýbrž klade svoje teristy do přítomnosti.“ Baráčničstvo však, založeno jest na minulosti národa, a čím více obirati se bude vzdálenou slavnou minulostí Čechů a Slovanů, tím pevněji bude stat.

Nelze jasné, správně a bezpečně mluviti o budoucnosti národa, nejsou-li známy základy jeho, ležící v minulosti. Tomu odpomoci má práve „Baráčník“. Jeho úkolem jest:

„Na slavné sverárné minulosti, budovati slavnou sverárnou českou budoucnost.“

Tak stavají se „Sokol“ a „Baráčník“ vzájem –

nými doplňky. Protož úspěch obou, leží ve vzájemné rozdílné spolupráci na národa roli dědičné?

"Baráčník" sva se však ustavil, jíž usnul neschopnosti konselstva "hlavně však rychtáře". Tu zasáhla rázne sousední obec baráčnická a Čakovice. Svolala slavnostní valné sedení do Vinore, dne 24. IX. 33, v němž zvoleno nové konselstvo. A toto s čakovickou obcí baráčnickou, uspořádalo jíž 8. října 1933. oslavu založení obce baráčnické ve Vinore.

Slavnostní průvod vysel od rychty Čakovické. Krojované sousedy a tetičky vedla hudba sous. V. Klejnara, veselijm pochodem k rychtě vinorské u Kalinu; původně u Karoušku. Vinorská obec baráčnická, obdržela od čakovické obce darem "Parametru knihu", do níž se hosté i dáry zapsali.

Pak průvod Baráčníků v pestrých národních krojích i se služebnictvem obecním, prošel obcí Ropomínskou padlymi vinorských občanů ve válce světové. K němuž jich, položila Baráčnická Obec vinorská "krásný věnec na hrob. Zde propesl syndik čakovické obce baráčnické Jaroslav Fabián, slavnostní řeč a vzpomínku padlych občanů. Po národních hymnách, vrátil se průvod na rychtu, kdež odbylo se velké slavnostní sedení baráčnické. Pak v hospodite druhnosti, uspořádána tanecní zábava.

Kterž sířila by se baráčnická myšlenka — vzpomínky slavné české a slovanské minulosti — vsude po Čechách i Moravě, aby v této cizotě otrávené době, zálužným působením "realistů", "volnomyšlenkářů" a tajného židovského "svobodného jednání", probudilo se opět svědomí české, sebevědomí vlastní vysoké české vzdělanosti, dávající vždy i nyní směr vzdělanosti celému svetu. Mírumilovný duch českoslovanský ještě jíž sám sebou uskutečněním "vše lidství" ale bez násilí, jehož pouzívá politická strana, sociálně demokratická "a násilnější ještě strana Komunistická".

Ukázkou současné vrdečnosti německé jest následující událost:

Vrdečnost Němců.

Dne 10. května 1933. spálilo středo a vysokoškolství řáctvo (studentstvo) německé za přítomnosti a pomocí svých učitelů (profesorů) v Berlíně, na hranici přes 20.000 neměckých knih. Podobně dalo se i ve většovských městech německých.

Barbarství toto je ozvěnou bývalého tureckého vandalismu nicičího tanče knihy, dle zásady mohamédanské o knize: „Není-li to v Koránu, pak je to špatné, a knihu nutno zničiti. Je-li to v Koránu, pak je kniha ta zbytečnou a zničí se rovněž!“

Tent tudíž zjeno, že v žilách mnohých Němců, má převahu ještě převážně krev bývalých barbarských Germániů lovci a lupičů, nad ušlechtilou krví slovanskou. Nebot Němci jsou pogermáništěm Slovánců, znásilňováním hercích Slovánců. Pomiňnává se stále lupičské choutky výbojních Němců, lačnicích po územních sousedů, způsobem dravým, kravavým, jatkyň řili lovci Germáni.

Svij lupičský pod montážali i přivlastněním si posvátného znaku slovanského svastiky – jménem hárkovitího kříže – hárkurajc. Zato ale tajemná síla ve znaku tomto utajena, změní Němcům „hárkurajc“ v „hasenkrájc“ čili v kříž z hnati v hostince jak označuje se smrt. Pro Němce stane se „hárkovity“ kříž „nestěstí, pohromou, – zhroucením. A největší truhlskrou pro ně bude, až jednoho dne, probudí se v nich vědomí slovanské, a oni prohlásí se za Slovany! -----

Sucho r.
1933.

Sroce 1933. panovalo veliké sucho, takže voda ze studní se ztrácela. Sucho bylo též příčinou toho, že rozumozily se myši, hrabosi neobvyčejnou měrou, takže nadělaly takových škod na polích, že úřady nařídili hubení těchto škůdců i jedy.

Toto sucho, jsouc příčinou nedostatku voduiva,

obtíže životu ještě valně zhoršilo. Novze, bida projevila se hlavně v zimě. Nemajetní, nezaměstnaní, vrhli se na všechny starých kastanů při statku silnice i u silnice z Vinoré do Patalic v takové mísce, že museli zahrnovat místy četnou. Se svolením faráře vinohradského byla skácena i stara lípa nad schodama před kostelem ve Vinoré.

Hospodářská tisíc, dolehla téžce i na některé podniky vinohradské. Goráma na plečky a hospodářské stroje - Vacl. Ott. Deyl ve Vinoré, založena počátkem tohoto století, vedena myním Přemyslem Deylem, padla, a vyvraňala se na 45%

Úpadek
továrny.

Parmí pila a všeck stav. dříví, stavitele Jos. Hradec ve Vinoré, roku 1933. přestala řezat, a ohraď na cíto vymetena.

V posledních letech i umění stavitele ponoslo. **Úpadek**
Obytná budova továrny na panosty a laky v Nové Vi- **umění.**
noré, Vantouch a Malec, postavená roku 1926. nemá střechu.

Druhý dům bez střechy ve Vinoré, dal postavit si p. Barachovský č. 346 u statku silnice, od stavitele Jos. Hradec.

Domy bez střech delají dojem velkých beden. Jeto nemistné nápodobování Orientu. Mají snad své odůvodnění v horším pásmu, kdežteměř neví a nich vůbec nepadá a mráz vyloučen. Dosáh v krajině naší, s četnými deště i lijáky a sněhy a dlouho trvajícími mrázmi, jsou domy bez střech, snesou výstřednosti. Uspory na náklady na střechu, nevyváží strátu cenné půdní prostory, větší náklad na sesílení stropů a strátu poškozením jejich zdiva deštěm, sněhem a mrázem.

Mimo to, prázdnota holých stěn a oken bez rámů a jiných příkras, mráz voun pustotou hrásocit.

Dům se střechou, věže a věžičky, rímsy a oblouky, vlastě gotické, jsou zpodobněním stromů, lesů, té krásné živé přírody, stále se měnící ve svých tvarech. Tět projevem vyššího smyslu uměleckého pro krasivo a vše vzneseňe.

Naproti tomu, domy bez střech a okna i věží, jsou obrazem malých slyje, pustých jeskyní, do nichž utíkal se první člověk divoch, neumělec. S vyuvinujícím se rozumem a myšlením pro krasivo, i tyto pusté jeskyně malí, snažil se alespoň vnitř i zevně si ozdobiti.

Tětliž nyní, vraci se stavitele do dob divočských, k nudné jednoduchosti; pak známená to úpadek smyslu pro krasivo, úpadek touhy a smyslu po "výšině", "vzněšeném" jíž vyznačují se lidi ducha náležitějšího, lidi dokonalejší.

Nizký úpadkový duch hmotarský, posednul však mněm věškerá i řemesla, truhlářství, oděvnictví a jiné i mluvu. Takto novodobé domy jsou velikými hruškovými bednami, tak i nábytek sbládá se z matěřích beden a bedinek. Tому se říká se „pozitivové moderno“. Otom dá se básniti pro výsmech „pozitivu“:

Ubohé „moderno“:

Smutno, pusto v domácnosti,
vsude jenom rovna čára,
jak by ze života poradosti
udělana byla čmára.

"Modré" domy, to jsou kotce
pro kralinky, vepře, skopce,
odrouzené trávit život,
ve vězenské nudné kolbce.

Vzhled kasáren a vězení,
jednotvárnost v omrzání,
libké na te vsude čumí,
amerikánské mnění.

Ubohosti moru svědčí,
chamativosti pomamoru,
nastavěti samé moru
jako ve služích sálách tomu.

Nábytek pak tomu přiměřeně
truhlář musí dodat rovněž;
na bedny ty vyměřené
nědneček mají soutěž.

Aby prach svý neměl místa,
usadit se nemohí nílde;
za to muda, haly smutek,
nílde radost dorazila.

Po nejsou domy, byty české
ozdobené vlastní prací,
útulné a milé, herce;
cizota se ve všech vráčí.

V.F.

Nehody a něštětí, kteréž přihodily se v tomto trileti, týkají se valnou většinou nelišod automobilových, což nutno připomíti na účet velikého počtu vozidel, probíhajících ve dne i v noci naší obcí, za hlukem i zápachem. Nejnebezpečnějším místem pro vozidla na státní asfaltované silnici, je její prudký oblouk zatačka a silon u závrtu.

26. června 31. v 10 $\frac{1}{4}$ dop. najel u Kbel, řefer Pich. Štafen z Tablonice 7/1, na 2 školáky 9 a 10 roku staré. Jiřího Lukše usmrtil, druhého těžce zranil.

Cerná
Kronika.

1931.

Mimo to, bylo tento rok vícekrát kradené kol.

4. května 32. byl nad vojenského letadla u Kbel, na poli p. Belohříbka z Vinoré. Letadlo se vznalo, a oba leteci uhoreli.

1932.

18. května 32. na silnici autu ve Vinoré; bylo odčiseno za 6000 Kč pláteného sběrá.

3. srpna 32. v 11 hod. v noci, byl na okresní silnici Vinor - Satalice, přepraden a oloupen Joz. Šorn z Karlova.

Pachatel Jaroslav Vajdáš z Přinavy chycen a odsouzen na 2 roky žaláře.

V tomto roce 1932. stalo se celkem 15 nehod automobil.

Ku konci roku, začala rádit ve Vinohrádech v okolí lúpicího rota.

1933.

V dubnu 1933. byla tato tlupa lúpicí z Přesletic počtem ſt zatčena. Provedla knádře u p. Bělohríbka ve Vinohrádech, u stavitele J. Hradce a u Křepelí v cukrovaru.

19. srpna, byl zatčen lúpice Emanuel Bálek, při loupeži ve velkostatku p. Bělohríbka.

V této roce byly pak provedeny 3 malé knádře druhé, ale pachatele sjistěni.

Staré listiny
po hrabat.
Cerninovcích.

Blužno zmíniti se též o památkách (archivu) na rod Cerninů ve Vinohrádech. Když koupil vinohradské panství Cerninů p. Bělohríbka, byly uloženy staré listiny na píde nad bytem Šafáře. Mnohé byly již hodně ſešlé, ohousané myjími a páchnoucí plisami a stuchlinou. Při opravě střechy, odstěhovány byly do stodoly (1), kdež se jich mnoho postrácelo. Celá ta hromada i s novějšími kancelářskými listinami z r. 1905, 1907. atd. bez desek, prodána byla pak měšťanskému obchodníkovi Hradibolcovi, jako starý papír a odvázena r. 1932. na 6 vozech. Byly mezi jimi listiny přes 150 roků staré, pro Vinohrádky cenné....

Cena
plodin.

Pšenice česká (červená 82—84 kg)	140—145
Pšenice česká (červená 80—81 kg)	136—138
Pšenice česká (žlutá 78—79 kg)	133—135
Zito české (69—71 kg)	98—100
Ječmen prima	86—89
Ječmen střední	81—85
Oves český	65—67
Kukurice podunajska	96—97
Hrách Viktoria	210—235
Hrách žlutý	140—160
Hrách zelený, velkozrnny	190—210
Hrách zelený, drobozrnny	150—170
Mály modrý	520—540
Mák stříbrošedý	550—600
Mák stříbrošedý dubský	600—625
Seno české 1933:	
nelisované kyselé (parita Praha)	45—46
nelisované sladké (parita Praha)	52—53
Sláma žitná otýp., nelis. (parita Praha)	35—37
Sláma krmná lis. (parita Praha)	27—29
Sláma krmná nelis. (parita Praha)	26—28
Pšeničná krupice	260—265
Pšeničná krupice 0/1	240—250
Žitná mouka 0/I.	150—155
Kroupy č. 10—6	155—195
Jahly zaklad číslo 0	175—180
Rýže Moultmain	195—205
Otruby pšeničné	66—68
Otruby žitné	65—67
Soja šrot italský	94—95
Soja šrot dánský	91—92
Vejce čerstvá česká a moravská	44—45
Vejce čerstvá slovenská	41—42

= Pražská cukerní bursa. Za klidné tendence znamenala dodávka pohotové suroviny Ústí loco 55.50 penize a 56 zboží.

O drahocenných poměrech v poslední době, nechtě slouží jeho ukázka tento ceník plodin ku konci roku 1933. ze 29. pros.

1 kg chleba stál 1'90 Kč

 " Brambor 70 "

 " másla " 18— "

 " tvarohu " 8— "

1 l. mléka " 1'60 "

1 kg cukru " 6'40 "

Počasí v posledních třech letech bylo stále suché.
 Počasí. Počasí.
 Rok 1931., 1932., 1933.
 Průměrná teplota roční ... 13,5 °C, 10,4 °C, 9,1 °C
 Klima rážek za rok v m. 560, 459, 316,7
 Ubyvalo teploty a vláhy, ale i blahobytu.

Vaclav Fabián
 ředitel cenzoraru v.v.
 Písmař (kronikář).

1934.



letosní byl pro celý svět, rokem velmi nebláznivý. Bylo mnoho krví z rukou stranických politických. Bylo tisíce mrtvých a zmrzačených polohranní přirozeními, zátopami, zemětřesením, požáry a důlními něštěstími. Z těch prvních postihla naši republiku.

Dne 3. ledna, o 5 hod. odpoledne nastal velký výbuch tráskavých plynů na uhlíkovém dolu Nelson III. v Oseku u Duchcova. Podzemí zůstalo 130 horníků a 2 trosek větrné jámy bylo vytaženo 13 mrtvých. Po hrábu 8. ledna, přítomno bylo 10.000 účastníků za přítomnosti ministra veřejných prací inž. Dostálka a min. soci. péče Dr. Čechas.

Dil
Nelson III.

Cizinci
u nás.

Vzálostem v cizích zemích zvláště sousedních, musíme věnovat také pozornost, vždyť jíme s nimi ne spojení ač nedobrovolné. Krvavé události v Rakousku a Německu byly příčinou, že nastěhovalose do naší republiky tisíc Němců a Židů, že počet cizinců u nás obnáší přes $1\frac{1}{4}$ milionu! A z těch ubytovalo se za podporu komunistů mnoho ve Kbelych, z nichž mnozí chodili se koupací do vinohradského rybníku. Ve Vinohrádkách bydlelo jich 18, ve Kbelych přes 40 a v Radonicích 1.

Rybník vinohradský, náležející cisterciářům, je všebec velmi vyhledáván lidmi z přázdného okolí, dávající mu přednost před větším rybníkem v Dolních Počernicích.

Uvádám-li události zhlédnuty se v širém světě, v zemích sousedních nebo i v našich sousedních obcích, má to ten účel, abychom si vysvětlili mnohé zjevy, kteréž vystýtuji se v naší obci. Příliv a odliv peněz, zvýšen nebo pokles hospodářských a politických poměrů v obci, změnu a uplatnění nákladu světového, pokles nebo vzestup umění, vědy a mravnosti. Vždyť naši lid, zvláště vzdělanectvo, tak rádo chytá se „cizího“; správných vzorů a výkladů ciziny, po- hrdaje svým lepším, ušlechtilem.

Občanská
válka v
Rakousku.

V Rakousku propukla občanská válka. Začala prohlídkami u soc. dem. strany ve Vídni. Dne 12. února, byla vyhlášena všeobecná stavba ve Vídni a v Linzi. Povolané vojsko povzbil těžkého dělostřelectva, tanků, kulometů při dobývání vídeňských čtvrtí. Prohlášeno stanné právo v Rakousku. Po 4 dnech 16. II. kravá občanská válka skončila a výsledek její byl, 2500 mrtvých, 5000 raněných, 4000 zatčených. Kancléř Dolčík opouštěl pole. Ausztr. násiliv na dloně. Podkopnická práce hromila jízdy německých, řízených z Bavorska, hlavně z Mnichova, připravovala odvetný převrat na léto.

Ačkoliv v posledních letech, zápasila obec vinařská s nedostatkem peněz, nelyly obecní půjčátky k daní pozemkové po
Přírůška
k dani
pozemkové.

6 roků vžebec vybírány. Půjčátky tyto činily 140.000 Kč. Vinnu nese předsý obecní tajemník S., který opomíl je předepsati. Byly tudíž letos obecním úřadem předepsány dodatečně, což způsobilo ovšem mnoho slíkavé, četné ohlášení (protesty).

Dne 27. ledna, usneslo se obecní zastupitelstvo na pravou, domáhati se mizérní cen životních potřeb, zejména uhlí a elektrického proudu.

Ble vykazu zadlužnosti obcí, případá dluhu na 1 obyvatele v Hradci Králové (nejvíce) 4555 Kč obci.
 " v Plzni 1899 "
 " ve Zlíně (nejméně) 257 "
 " ve Vinsku 534 "

Takže Vinoř stojí si dosti dobře.

Vláda československá provedla znehodnocení koruny. Chtěla být chytřejší než Dr. Rašín, zakladatel naší pevné měny.

Dne 15. února, podala vláda návrh nového měnového zákonu, aby 1 Kč = 37.15 mgr ryžího zlata, kdežto dosud rovnala se 1 Kč = 44.58 mgr zlata.

De toho, dne 16. února tento měnový zákon poslancem měnoucím odhývan. Strana Národně demokratická s návrhem tuto věc nesouhlasila a se spotkem (koalicí) vystoupila do protistrany (opozice) statutovně a podala následující prohlášení: „Nevidíme záchrany a spásy ve mizérní hodnoty koruny...“ Očekávané zlepšení, znehodnocením Kč. nklamalo.

Břed. Karuškoujmi u statku Šiluice, byl v březnu zhruba upraven chodník „zastávka autobusů“, ale bude vyžadovat odbornou dodělávku.

Přírůška
k dani
pozemkové.

Znehodnocení Kč.

Chodník.

III.

Pěvecká slavnost
(festival)
v Praze.

Praze byla pořádána III. Pěvecká slavnost na oslavu našich hudebních velikánů:

B. Smetany a Dvořáka.

Slavnost (festival) začala 21. dubna ve Smetanově síni Obecního domu, kdež zpívali 4 pražské řady.

Dne 22. dubna v neděli ve 3 hod. odpoledne zpívalo 10.000 mladistvých pěvců a pěvkyní v Průmyslovém paláci na výstavisti. Místa se vůbec nedostalo. Tito mladiství zpěvaci byli žáci a žáky obecných, městských a středních škol se svými učiteli a Čech. Dr. Luboš Jerábek, starosta Pěvecké obce čsl. "v úvodníku N.P." ze dne 21. dubna. Pozdrav náš pěvecké mládeži", praví: „Te nám slavným příslibem, že nepoklesne zdravá hudebnost nášeho lidu, jeho odvěká láška ke zpěvu. Krátce, že nejen jsme, – ale že zůstaneme i nadále nejhudebnějším národem, načtoliž bývali jsme pýšní a což neupírali a zaviděli nám i největší nepřátele nášeho národa.: Zpěvem k srdci, srdcem k vlasti!" tot heslo této slavnosti.

Slavnost končila 1. května zpěvem 5000 pěvců a pěvkyní. P.O.C. v Průmyslovém paláci, za doprovodu 150 členů České Filharmonie.

Výkon velkých pěveckých těles, jest velkolepý, avšak má jednu důležitou vadu: je slyšet molitvnou vřavu, avšak neví rozměr slovů, čímž stráví mnoho na cene. V tom ohledu jsou lepsi malé sbory a sborečky jako je Sbor třeboradický „Slavibor“ asi 16 ti členů, jehož přednes sluch hluškem neuráží, výbrž lahodí a slovům je dobrě rozumět, přijemněji daří se poslouchat a více dojímají.

Volba
presiden-
ta.

Bne 24. května odbyvala se v Praze na hradě volba prezidenta. T. G. Masaryk, byl zvolen po čtvrté presidentem republiky čsl.

Platných hlasovacích lístků bylo odevzdáno 418, z nich bylo prázdných 53, na jméno T. G. Masaryk znělo 327. $\frac{3}{5}$ většina přítomních členů Národního shrom.

obnášela 252 hlasů, takže T. G. Masaryk obdržel více 75 hlasů. Volilo 281 poslanců a 139 senátorů. Kandidátem presidentství byl také komunistický poslanec Gottwald. Schůzí volební zahájil dr. Staněk v 9h. 50 min.; výsledek hlasování oznámil v 10h. 25 min.

Volba konala se ve Vladislavském sále a tamtéž složil president slib na ústavu listinu dle § 65. takto:

"Slibuji na svou čest a svědomí, že budu dbati blaha republiky i lidu a sestrítí ústavních a jiných zákonů." —

Po dalsích obrádnostech a projíždce Prahou, odejel president v 6 hod. večer do Lán.

Bone 26. května, provedl hasičský sbor vinohradský po Ohňostroj. 9. hod. večer ohňostroj, na velkém rybníku. Studený vítr 10°C , zkrátil však náladu plácího obecnstva.

Netosní rok vyznačuje se nadměrným suchem a Nejsuší teplem. Potok Valcha, v části od statku silnice tepl.

De u Žbel, až do obradysánsku ve Vinici, jíž v zimě byl bez vody. Následkem velkého sucha, vše předčasně dozrává a usychá. Aby zachránili úrodu, některí rolnici ráhli k umělému kropení polí. Včervnu kropil sbor hasičů vinohradských strojovou stříkačkou obili p. Hraběte ve Vinici, p. Ferta v Jenštýně a p. Starý v Radonicích, za poplatek asi 100 Kč.

Nejpřátnějším dokladem letosního mimořádněho sucha je zpráva o děčinském hladovém kamennu:

"Pod děčinským mostem, objevil se opět černý čedičový kámen hladu a jeho napis smutně hlašá: Spatříš-li mne, zaplač!"

V těch letech, v nichž nepřeslo, byla veliká neúroda, takže nastal hlad. Letos dosáhla hladina Labe u Ústí nejnižšího stavu, jazyk kdy byl v úterci zaznamenán.

Dne 26. června byla hladina 134 cm pod pravidelným stavem (normalem) což odpovídá průtoku vody asi - 25 cm za 1 vteřinu. Dosavadní nejnižší stav byl zaznamenán v r. 1921. kdy hladina dosáhla 103 cm. pod prav. stavem.

Nejvyšší stav vody v Ústí byl z jara r. 1845., kdy hladina dosáhla 919 m nad pravidelnost, takže byly zaplaveny všechny okolní ulice.

Ačkoliv panuje letos znacně větší sucha než loni, vymizely hrabosi; příroda pomohla si sama. Podobně stalo se i s mšicemi, nicíci mi na jaře stromy i keře, polní plodiny, hlavně řepu. Příšlo léto, objevilo se velké množství pluněček, a mšice zmizely.

stanice včetně clá, daně z obratu, z dovozu a event. paušalované daně z obratu.		
Pšenice česká (červená 82—84 kg)	177	180
Pšenice česká (červená 80—81 kg)	173	176
Pšenice česká (žlutá 77—79 kg)	170	172
Zito české (69—71 kg)	133	135
Ječmen prima	134	137
Ječmen střední	129	133
Oves český	145	147
Kukuřice podunajská	94	95
Hrách Viktoria	220	245
Hrách žlutý	160	180
Hrách zelený, velkozrnný	210	230
Hrách zelený, drobozrnný	180	200
Mák modrý	450	500
Mák střibřitosedý	590	640
Mák střibřitosedý, dubský	640	665
Seno české 1932:		
nelisované kyselé (parita Praha)	70	71
nelisované sladké (parita Praha)	77	78
Sláma žitná otýp. nelis. (parita Praha)	46	48
Sláma krmná lis. (parita Praha)	38	40
Sláma krmná nelis. (parita Praha)	37	39
Pšeničná krupice	295	300
Pšeničná mouka Ohh	274	284
Zitná mouka 0/L	200	205
Kroupy č. 10—6	195	235
Jáhly základ číslo 0	190	205
Rýže Moulmain	190	200
Otruby pšeničné	104	107
Otruby žitné	104	107
Soja šrot dánský	102	104
Soja šrot italský		
Vejce čerstvá česká a moravská	25	26
Vejce čerstvá slovenská	23	25

= Pražská cukerní bursa. Za klidné tendence
znamenala dodávka pohotové suroviny Ústí loco
54 penize bez zboží, na říjen 54.50 penize a 55
zboží.

Soprávy v Německu.

Na 30. června byla srovnávána v Německu dnu-
há revoluce, a sice předávky haustrajclerskými
proti Hitlerovi. Hitler je však předešel, zastřelil,
pozatýkal a hned na místě některé vůdce uderních od-
dilů dal postřleti. Pak následovaly popravy housté za
sebou, takže z. července bylo již 240 vůdců hlavně u-
derních oddílů popraveno a spáleno žehem. V Němc-
ech panuje mrtev ticho, vše boji se Hitlera a Goeringa.
Popravy postrácají.

President Hindenburg onemocněl a chtěl se vzdáti
presidentství, ale na nátlak přítele zůstal.

Tiská změna nastala po ně
roce v ceně plodin, ukažuje
vložený seznam cen z
26. června 1934.

1 kg chleba stál	1'90 Kč
" Brambor	1' - "
" másla	22' - "
" tvorohu	6' - "
" cukru	6'40' - "
1 l mléka	1'40' - "

V srpnu stálo

5-6 ořechů vel. 1' - Kč

Ovocnářů jezdí až 6 za
den.

Bne 5. července byla uspořádána výborem pro Oslava postavení pomníku M. J. Husa "obvyklá večerní M. J. Husa." oslava M. J. Husa. Z místních spolků a jiné sbory se žádny oslavu nesúčastnil, ani Sokolové. Na návsi po 8 hodině, poslechlal hudbu hr. V. Klimera, jenom několik po návsi stojících kloučků. Jenom - "Vlastenecko-dobročinná Obec Baračníků ve Vinohrádech" dostavila se ve stejném roji v počtu 10 sousedů a 3 tetiček. Pěknou slavnostní řeč na řečníku, proml. p. učitel Koubek.

Tepřve průvod s papírovými pestrujícími svítilnami (lampiony), vedený hudbou a masný národní kroj našich tetiček, přidáhl hodně hostů, tak se vzrostl na průvod dosti mohutný. Prošlo se ulicemi až na hřbitě. Kopáčistů, kdež hasiči zapálili branici. Po křatých proslovech, a po střítních hymnách, průvod se rozesel v 10 h.

Vysvětlení neúčasti spolků při národních oslavách, jest následující: "Kde nemá tlaku, nemá protitlaku." Místní farář p. Fr. Bachtik, jehož zástupce kat. cirkev, je pro své lidumilné a vlastenecké názory a jednání všeobecně obliben. Neprátel Němců zde nemáme. Tedy divod, divati své národní přesvědčení sřejmě na odiv, zde odpadá, — zda se všeobecně zbytečnosti. Tak spravedlivě lze omluviti něcnuost Vinohrádků k oslavě.

Bne 25. července byl proveden pře rakouských ^{Puč v} hasičům krajcům ve Vídni. Slupa národního ^{Rakousku.} listu obsadila budovu rakouského rozhlasu. Členové vlády a 150 úředníků spolkové kanceláře v zajetí pučistů. Spolkový kancelář Dr. Dollfus a vůdce hornorakouského Heimatschutzu hr. Coratti zastřeleni. Schuschnig, nástupcem Dollfuse. Povstalci byli obklíčeni vojskem a policií a vzdali se. U nich nalezeny ruské německé zbraně. 2000 pučistů uteklo do Jugoslávie. Soudy se rozširovají a popravy bude vykonávají.

Tiz 26. července, vyslal Mussolini rakouským

hranicím 32.000 vojáků jeho výstrahu Německu, ře neslyší, aby toto ráhlo po Rakousku a misilo se do jeho rukou.

Dne 2. srpna německý president Hindenburg mrtv. Hitler odstranil název „presidenta“ a slavil jej s úřadem říšského kancléře, čímž stal se pámem Německa.

Dne 7. srpna Hindenburg učestnil slavnosti „Vítězové v bitvě u Tannberku“.

Dne 19. srpna, při hlasování lidu v Německu, dostal Hitler 90% hlasů souhlasících s jeho postupem, ale protistrana vrátila. Volby byly méně násilné.

Hánkovitý kříž nepřináší Němcům klid a poselství, nýbrž pokromy, vzhled je to kremový kříž Peruna. Pro Němce stal se hascením t. j. znakem smrti.

1934. Prýzna Sokolovně.

Bne 12. srpna v 8 hod. večer uspořádali „Čsl. legionáři“ a „Odbočka válečných invalidů ve Vinoři“, „Vzpomínkovou Prýznu“ za padlé oběti světové války, v Sokolovně ve Vinoři.

Tevíste vyzdobil K. Altman výtvarník (akvarelist) z Vinoře, velmi vlnasné černon a modrou látkou. Mucho dracen, palen, líp velkolistých a květin se soškou pomníku „padlých“, dalo slavnostní ráz ořoli.

Slavnostní vzpomínky přednesli účastníci světové války. Nejprve promluvil a přečítal básni nadpozemské v z. p. učitel Fr. Kouba. Líčil smutné události z války, jichž byl svědkem.

Druhým řečníkem byl zástupce druz. invalidů z Prahy p. Zámostský. Řeč obsahoval slabou, zatíženou znacně nemístně politicky, oslavou min. Benesě a p. presidenta, předčítal po školách. Prýzení pro posluchače.

Zato, srbsko-francouzský legionář Jos. P. Vesnádal, mluvil věcně, lice mnohé, dojemně smutné obrázky z bojiště války světové jako ocity svědků. Řeč byla velmi obsáhlá, a protahla se až do 11 hodin.

Po řečích hrály gramofony naše státní hymny a „Hosi od Zborova“, při nichž obecenstvo rázem povstalo.

Mezi tím, odnesli členové Sokola s legionáři a hasiči, velké výtice na hrob padlých a rozžali tam řícký ohně.

Scházel jenom původ k pomníku. J.B. Nešimál přinesl na jeviště ještě v malé urně v balíčku zapáčetěnou prst z bojistě francouzského. Oslava byla důstojná.

Vysvětlení:

Oblečení rada vyžádala si v této době 1934,

"Pamětní knihu" a přečtení avisák více mě ji už nevratila, bez vysvětlení, bez slusné smiliny.

"Tak nevedek světem vládne."

Vinohrady 21. září 1948.

Václav Fabián

Ano, zbautili Vás funkce kronikáře, protože Vaše nápisy zahŕňaly do udalostí světových, které s historii obce neměly nic společného. Uplatňoval jste vše své osobní názory, které mohly Vám být osudné. Kdyby byla ta to kronika v době Protektorátu přišla do rukou Němců a oni by tam cítili Vaše názory na str. 88 až 90 a jinde, nezmínil byste pane Fabianovi doma na poslední, ale nesel byste bědně v koncentráku.

V r. 1942 po vraždě na Heydrichovi byli připravováni lidi na mnohem menší přeciny.
a také obec udělala chybu. Vás zbautili kronikářství, ale nahradu za Vás neválezli.

Dnes pišeme rok 1956! Od r. 1934 není v kronice zářnamu za celých 22 let! na str. 40, stáruje si kronikář, že po 20 letech není v kronice zářnamu. V obci, kde byl rámcický archiv, fara, škola, nenašel se přímož aby zaznamenal udalosti před r. 1891. Nemají vinohradsí štěstí na kronikáře. Težko budeme shánět zprávy za leta minula. V příštích zápisech se o to pokusíme.

Jaroslav Erpek, 67 lety.

Na pamět :

Kdo chceš
získat,
přízeň

Dr František Brauner

vlastí vdečk
doby nehledej

Listina přítomných,

při slavnostní schůzi obecního zastupitelstva
konané dne 9. února 1935 za účelem předání
diplomu I. čestnému občanu prof. Ferdinandu
Černému.

Ruf. Rud. Černý,
akc.-škol. insp.

<u>F. Šulc</u>	Karel Hruška	Miloš
Wojciech	J. Ohman	J. Plesník
Pronk	Ing. Silhavý Antonín	Alga Cellerová
Frontistník	Karel Čepe	Marie Krajová
Opolí	marie Geyreleitnerová	Alma Žourová
yo. Trost	Plažíková Velvarská	Georg Rohnow
mimořádný tajem.	F. Kralík	Marie Vlčková
		Jan Švec
		Nedvěditz Josef

Školní okres Praha-venkov byl dnem 1. ledna 1935
rozdělen na dva inspekční obvody. Vinoř spadala do
severního obvodu, který řídil nový okresní školní
inspektor Antonín Vlček. S oddělovaním školním in-
spektorem se obecní zastupitelstvo rozhodlo udělením
čestného občanství.

31. 10. 1980

F. Klíčner

Вступте на територию Чехословакии - 85.45.
и пройдя через р-н Милов - Ново-Место.

На всем протяжении движение до г. Праги и ее
окрестные р-ны - особенно с. Виног.

Встретили самой радушной, искренней вспышкой
всего Чешского народа, которая взволновала до
глубиной души - всех офицеров, и состоявших в ней
семья.

Такую встречу, такой прием, такую заботу
краинской армии, любезной организаций, группы шах,
которая перво молнией и успев сблизить нас.
Мы ими очень благодарны, особенно с. Виног, за тщательную
искреннюю благодарность нашему чеш-
скому народу и особенно с. Виног, за тщательную
прекрасную прием и заботу.

Ваша Краинская армия и советский народ бессоко-
делии при встрече.

Используя, что мы русские и в Прагу - город
Славян.

Мылько вспоминал поговорку, братский союз
скрепленный кровью в Великих Отечественных
войнах - сиестесь сплошь и окрепнет наше
братьство.

Будем дальше бороться, что бы в будущем
не было войны, где мир между народами.

За прогрессацию всех родных - Советской России
и Вашей родной Чехословакии будем бороться
со всеми врагами.

К-р Ер. 32485 Генерал-майор Михаил
(Михаил)

13. května 1945.

133.

Při mému vstupu na území Československa dne 8. května 1945,
návštěva se valíce přes město Mikulov - Nové Město.

Další nás postup s měříval oboje města Prahy a jejich okoli -
zejmennou obec Tintuš.

Setkali jsme se s radostným a překrásným místním celestrem
českého národa, které zasechovalo své hlubiny dnu všech důstojníků
i státního mluvčího.

Tekoucí místním, teď už přijeti, takovou starostlivost o Rudou
Armádu, můžete organizovat jen Vaše vlast, které je odhodláno
jít s námi a s námi.

Od všech důstojníků tankového oddílu 32485, místním
místním rodilostem celému českému národu a místní obci
Tintuš ke mému příkresnému přijeti a starostlivost.

Pojeci Rudiči armády a sovětský národ cenu své vysokého
míru.

Povídajte, že my Rusové e vy Češi - jsme národy slovenské.

Jediné výjimkou povolení, březnový svazek s přeměnou kromě ne
velké osvobození velice, je schopen, sem knouti a kopevnití měsíce
příslušní.

Budeme společně rapsiti, aby v budoucnu nebylo války, ale
aby byl můj měsíční národy.

- Za bezpečnost moji vlasti - řeckého Ruska a Těši vlasti
Československa - budeme rapsiti se měsíční republiky.

Oddíl 32485

General-major

Tintuškin.

АША ВОИНСКАЯ ЧАСТЬ ОСТАВЛЯЕТ ПРЕДЕЛЫ
АРУЖЕСТВЕННОЙ НАМ ЧЕХОСЛОВАЦКОЙ РЕСПУБ-
ЛИКИ.

СОВЕТСКИЕ ВОИНЫ ПРИШЛИ В ЧЕХОСЛОВАКИЮ, ЧТОБЫ ОКОН-
ЧАТЕЛЬНО ЗАВЕРШИТЬ ПОБЕДУ НАД НЕМЕЦКО-ФАШИСТСКИМИ ЗА-
ХВАТИЧАМИ И ОСВОБОДИТЬ ОТ УЖАСОВ И МРАКА ФАШИСТСКОГО
РЯБСТВА МНОГОСТРАДАЛЬНЫЙ, СВОБОДОЛЮБИВЫЙ ЧЕХОСЛОВАЦКИЙ
НАРОД. КРАСНАЯ АРМИЯ ПРОТЯНУЛА РУКУ ПОМОЩИ ЕДИНОКРОВ-
НОМУ СЛАВЯНСКОМУ НАРОДУ И ПРИНЕСЛА ЕМУ СВОБОДУ. ПОСЛЕ 6
ЛЕТ НЕМЕЦКОЙ ОККУПАЦИИ НАРОДЫ ЧЕХОСЛОВАКИИ ВПЕРВЫЕ
ПОЛУЧИЛИ ВОЗМОЖНОСТЬ СВОБОДНО ВЗДОХНУТЬ И ПРИСТУПИТЬ К СТРО-
ИТЕЛЬСТВУ НОВОЙ ЖИЗНИ В УСЛОВИЯХ СВОБОДНОГО ДЕМОКРАТИЧЕС-
КОГО СТРОЯ.

ЖИТЕЛИ с. Винорж оказали нам радужный прием в
начале нашего приезда, оказывали содействие в созда-
нии хороших бытовых условий и культурного отдыха
офицерам, сержантам и рядовыми нашей части, а проводы
организованные в честь нашего отъезда восприняты нами
как выражение благодарности, симпатии и любви жителей
Виноржа и нашим воинам, воинам-освободителям и
никогда не срадятся в нашей светлой памяти о чешс-
ком народе.

Народный выбор в лице пана старосты Каубек
Франтишек и секретаря Иосифа Неснидал,
как подлинные представители чехословацкого наро-
да содействовали и скрепляли, завоеванную кровью,
дружбу между нашими народами.

ДРУЖБА НАРОДОВ России и Чехословакии
войдет в историю, как одна из славных и
памятных страниц в борьбе за свободу и не-
зависимость СССР и Чехословакии.

Мы уверены, что эта дружба и в дальнейшем будет крепнуть и ни какие силы не сумеют её разрушить.

Желаем жителям с. Винорок плодотворной работы на благо своей свободной, независимой, демократической Чехословацкой Республики.

27. ноября 1945г.

Ком. части
капитан

Симончико.

Зам. ком. части

по полит. части

лейтенант Болкарец-



1945

Náš vojenský oddíl, oponující území přátelské nám
Československé republiky.

Sovětští vojáci přišli do Československa, aby vás
úplněhr získat, nad německo-fašistickými oku-
panými a zbarvení hrůzou a mraku fašistického otroctví,
utlačovaným miru miloványm československým národ.

Rudá Armáda, podala svou pomocenou ruku, bratrské-
mu národu slovanskému a přinesla mu svobodu.

Po štělelé německé okupaci, národy Československa
po pravé dostali možnost, volně si vydychnout a dali
se do ruky svého nového života, podmínečnou
volnou demokratickou poustanou.

Obyvatelé obce Vinor, projevili nám na začátku
našeho vstupu skvělé přijetí, projavorali svou soudi-
nost k uvažování působení bývalých poslušníků a
kulturního odpočinku důstojníkům, poddůstojníkům
a mužstvu našeho oddílu a loučení, organizování
k náš postupu při odjezdu, kvítkujeme jeho význam
voličů, sympatie a lásky obyvatel Vinor k našim
vojínům, vojínům - osvobodilelům, kterým to posil
mohly nevymazat paměti jarní paměti o návratu
Československém.

Národní výbor, rozobrný panem předsedou
Františkem Loubkem a p. lejtnantem Josefem
Nemidalem, jako oddanými představitelem národa
Československého, spolu posobili a upřevovali, kteří
obvykle přátelský meri oběma náromi národy.

Přátelství národní Ruska a Československa,
bude zpracováno a díjnách jako jedna re-
slových a pamětních stánek a boji za svobodu
a nezávislost SSSR a Československa.

Jste providěni, že toto přátelství nadále bude
sít, bude se upřevoval, a rád vás mohu říct

nepříruční.

Prožijeme obyvatelům Vinoře, rádovu v práci pro
blahو své pravoslavné, památkové, demokratické
Československé Republiky!

ve Vinoři 27. listopadu 1945.

Kpt. velitel
útvaru: Osnopřijevský n.n.

Zástupce velitele útvaru
po ohlášení politické:

pomocný Bočekovský.

29. IV. 1955.



W. Šialová

W

snesením č. 219/80 ze dne 22. dubna 1980 pověřila rada MNV svého člena Františka Klífuera vedením kroniky obce. Tímto usnesením zároveň rada MNV souhlasila, aby v souvistosti s 35. výročím osvobození republiky byly 66 občanům rozeoglány dopisy se žádostí o jejich aktuální spolupráci při doplnění kroniky obce, uložila školské a kulturní komisi MNV plnit funkci kronikářského aktivu, projednat náležitosti kroniky podle platných předpisů a přijmout konkrétní opatření na podporu činnosti kronikáře.

Současně rozhodla o zakoupení nové kroniky v celokožené vazbě v Ústředí uměleckých řemesel Praha 2, Myslíkova 6.

Tajemník MNV:
Dana Kudlová
Kudlín

Předseda MNV
JUDr Jar. Machek





Iivotopis kronikáře.

Narodil jsem se dne 23. listopadu 1919 v sousedních Radonicích. Otec byl tesařem a dlouholetým kapeluškem, matka byla svobodna služebnou na velkostatku u Hájů v Radonicích, po provdání v domácnosti. Mám sestru Milenu, provdanou Šulcovou, naror. 19. 7. 1922 a bratra Václava, naror. 24. 2. 1926.

Chodil jsem do obecné školy ve Vinohrádkách, do městské školy v Čakovicích a ve Vysokých Mýtěch (4. ročník). Absolvoval jsem Amerlingův státní učitelský ústav v Praze. Studiem na pedagogické fakultě Karlovy univerzity v Praze jsem získal odbornou kvalifikaci pro výtvarnou výchovu a speciální pedagogiku.

Oženil jsem se s Jaromírou Tichou ze Kbel. Naše manželství je bezdětné.

V letech 1939 až 1957 jsem působil na školách ve Vinohrádkách, Kbelích a Radonicích. V letech 1957 až 1962 jsem byl ředitelem školy v Čakovicích, v letech 1962 až 1970 ředitelem školy ve Vinohrádkách.

V letech 1970 až 1980 jsem nastával funkci vedoucího odboru školství okresního národního výboru, řídil jsem školství na okrese Praha - východ.

Od svého mládí jsem ve Vinoři veřejně pracoval jako poslanec QNV, poslanec MNV, hudebník (od r. 1955 vedu po svém otcí dechovou kapelu a tanecní orchestr), divadelní ochotník, režisér ochotnického souboru, předseda okresního poradního sboru pro ochotnické divadlo, člen okresního poradního sboru pro lidovou hudbu a v dalších funkčích.

Moje činnost byla mnohokrát veřejně oceněna a uznána. V roce 1965 mi byl propůjčen čestný titul „Vášnivý učitel“, v roce 1968 vyznamenání „Rá zásluhu o budování Hradecčeského kraje I. stupně“ v roce 1976 čestný titul „Raslouněk školský pracovník“. Před odchodem do důchodu bylo v roce 1979 uděleno státní vyznamenání.

Dne 15. května 1980.

František Klifner

F. Klifner



íše se rok 1980. Je 35 let po válce, svět však nevychází ze včerajšího. Dolehá na nás urputný zápas dvou světových látoborů. Naše republika je součástí t.z.v. "Východního bloku" - seskupení států "Varšavské smlouvy". Leží v rámci své sféry Sovětského svazu, ze kterým nás váže spojenecká smlouva. Od základu se změnilo a mění politicko společenské a ekonomické uspořádání státu. U moci je dělnická třída, reprezentovaná Komunistickou stranou Československa. Státní ideologií je marxisticko-leninský světový názor vycházející z materialistické filosofie. V plném rozsahu se rozvíjí vědecko technická revoluce se všemi kladnými i zápornými důsledky. Žijeme na nesrovnatelně vyšší hmotné úrovni než generace našich rodiců.

Všechny tyto i další z nich odvozené skutečnosti na každém kroku ovlivňují naš život a vytvářejí atmosféru doby.

Myím úkolem je zachytit její odraz a základní vývojové tendenze v životě naší obce. Je to práce mimořádně obtížná a náročná a několika hledisek:

Není v mých možnostech posuzovat události a jevy v širokých souvislostech - to je práce historika.

Naše budoucnost bude taková, jaká bude naše mládež. Patřím ke starší generaci. Musím proto respektovat známou zkušenosť: Staré ovládá dojem, že s nimi odcházejí vše dobré a mladí nastupují s přesvědčením, že musí změnit svět a napravit co starí poškazili.

Mou snahou je shromáždit charakteristická fakta, nikoliv domněnky, hypotézy a předpovědi.

V jednotlivých případech bude nutno pro nedostatek autentických pramenů uvádět i osobní poznatky, zkušenosť a názory současníků, které mají být vždy chápány jako subjektivní.

Od roku 1934, tedy po 46 let se ve Vinoři nenašel nikdo, kdo by kroniku vedl. Základní příčinu vidím v poměru místních orgánů k věci. V posledním období odrazovala případně zájemce i informace, která se ude od r. 1960 tradovala, že se obecní kronika stratila a bude tedy nutno založit novou. Stímtlo předpokladem jsem funkci

přebíral i já. Bezprostředně po mých prvních kontaktech s archivem MNV se však kroniku objevila, byla založena ve spisech místního národního výboru.

Má své mezery i ve spracování dárné historie obce. Je proto mým druhým úkolem přispět k vyplnění těchto mezer. Uvědomuji si, že tím dojde k přechodnému porušení časové návaznosti zápisů. Doufám, že mi zde pomohou zkušenosti, které jsem získal při studiu dějin umění na katedře výtvarné výchovy pedagogické fakulty UK v Praze.

V úvodní fázi jsem využil soukromých kronikářských zápisů učitele Jaroslava Erpeka a souhrnných materialů ke kronice Vinore, spracovaných Vilemem Šailem v r. 1976. Jmenovité prameny užívám v kronice za jednotlivými obsahovými celky.

V květnu 1980 začínám plnit své předsevzetí – minulost, že po odchodu do důchodu budu pracovat na doplnění kroniky obce, v níž jsem prožil celý svůj život a splatím ji tak částečně svůj dluh za to, že jsem jezde mohl tak jak jsem dosud žil.

Prosím čtenáře, aby výsledky mé práce přijali s takovým rájem, pochopením a láskou k věci, s jakými jsem tuto kroniku psal.

František Klifner



Dějiny Vinorče

a území bývalého českého království nacházíme jedinou ves, nesoucí název Vinorč ve starých přísemných památkách různě opisovanou - Vinori - Ninor - Winarck (ještě roku 1860 tak psanou), až k ustálenému jménu Vinorč.

Před stalety naležela veškerá půda v zemi králi nebo knížetů, který jí za různé zásluhy připisoval svým milcům společně i s malými obcemi. Množství nově založených klášterů se svými reholníky různého druhu vyžadovalo velké příjmy na využívání kostelů i mnišáků. Proto král a s ním později i šlechta jim přiděloval různé dvorce, vsi, nebo jen poddané, kde usedlili poddaní svými peněžními i naturálními desátky museli využívat někdy bohatě členitý církevní stav. V době nouze prodávaly kláštery opět jim přidělené vsi nebo jen jejich části a tak se postupně dostával církevní majetek do světských rukou.

Obdobně se stalo i s naší obcí, která se ocitla v rukou bohatých pražských měšťanů.

Vinorč nacházíme mezi nejstaršími obcemi, uvedenými v začládací listině krále Vratislava II., jíž daroval roku

1088

vyšehradské kapitule znacné množství obcí, poddaných a prebend v okolí Prahy. Listina je psána latinsky a zachovala se ve čtyřech exemplářích, na několika místech se lišících, však bez významějšího rozdílu. Část listiny zde uvádím v českém překladu:

Začládací listina
Vratislava II.

V kraji Rakovnickém dostala kapitula - Hostín, celou ves, krom několika poddaných k břevnovskému klášteru pod prebendou opata, - Vojkovice, celou ves krom země okolo kostela sv. Klimenta na Opočsi, - v Holoticích 6 usedlostí - v Blahoticích popluží s jedním poddaným člověkem - v Lobeči 3 popluží s 3 rybáři - v Hornině dvě popluží s jedním rybářem, v Drahlicích popluží s násidelníkem - v Budihosticích popluží s hlídačem kostela - v Kamenném mostě tři popluží s třemi poddanými - v Režech popluží s dvěma poddanými, mezi nimiž také rudníky - v Litošině šest usedlostí s viničníky a jedním poplužím s bečvářem - v Auholicích tři popluží s viničníky - v Dehnicích dvě popluží se dvěma soustružníky - v Kňěžersi dvě popluží s pomýtkem, - v Modřiluzích dvě popluží se dvěma zvoníky - v Týnci jedno popluží s čišníkem - v Letni dvě usedlosti se dvěma zvoníky - v Bubnech šest usedlostí s hlídači kostela.

V Kouřimském kraji - v Čákovicích tři usedlosti s kuchaři - na Kavčí hoře jedno popluží s kuchařem - ve Štítarích jedno popluží s jedním poddaným - na Nesměni jedno popluží se dvěma poddanými - ve Voděrudech dvě popluží s vodáky - ve hradě Kouřimském sest sluhů a jednoho pekaře - v Chotyši osm usedlostí se čtyřmi dědinkami - ve Sluňích se nepraví co - v Ovčářích čtyři usedlosti s čišníky - v Jesenicech pět popluží se čtyřmi čišníky - v Hradišti devět usedlostí s rybáři - na Kíku jeden rybář - v Břežanech osm usedlostí - na Chvalech šest popluží - v Dubči dvě popluží se dvěma sedláky - v Čeněticích jedno popluží s hrnčírem - ve Vršovicích jedno popluží se dvěma parobý - v Nuslích zahrady se dvěma parobý - v Baště sedm popluží se dvěma kuchaři - Rábečlicích jedno popluží se dvěma zvoníky - v Bránice tři popluží s poddaným

- ve Vinoři několik parobý.

V berounském kraji - v Bojeticích dvě popluží a vinice s viničníkem - v Křížanech jedno popluží s bečváři - v Želinské župě na Brodě dvě popluží s rybářem - v Obryni dvě popluží se dvěma pekelníky a pro kustoda kapitulství - ve Vrhovicích sedm usedlostí

Kodex diplomaticus Epistolaris Regni Bohemiae na foliu 390 se zmíňuje o Vinoři též roku 1098, kdy ji uvádí pod jménem

"Vinar."

Existenci Vinoře připomíná též další listina z roku 1130.

Patronem kostela ve Vinoři byl r. 1358 bohatý pražský měšťan Reinbold Goldner, který ves Vinoř držel ještě r. 1390 se svým synem Mikolášem Goldnerem.

Po něm převzal držení vsi jeho syn Matěj od Věže (Mathis de Turni) z bohaté obchodní rodiny Velfoviců, který po sobě vzděchal dva syny - Jakuba a Wolfa. Jeden ze synů Jakuba Velfa, jménem Jan, byl knězem r. 1357 oltářníkem při oltáři Nejsvětější Trojice v kostele sv. Mikuláše na Starém městě pražském - r. 1358 se stal farářem ve Vinoři. Jeho jmenování potvrdil i Goldner jako patron kostela. Od svého tchána Goldnera dostal Velfa r. 1336 Kbelílice, Prač a Vinoř s podacím kostelním s jedním člověkem ve Kbelích. Od svého bratra Mikuláše převzal r. 1363 ves Brází na Žilovsku. Podobně jako Hansa od Věže, i jeho bratr Mikuláš sídlil na Vinoři. Meinl a jeho syn žili na Dubči. Dle této obce na rozdíl od jiných členů rodu nazýván též „Dubec“. Jan, kříškovým velké jméní, byl nazýván slovutným Janem z Dubče, sezením na Vinoři, jinak „od Věže“.

Roku 1364 nacházíme Vinoř v držení nových majitelů. Byli to bratři Ondřej a Martin Stachovi a Heinlein Stachiem.

Listina, otisklána v Archivu českém (časopis ročník 26. str. 307), uložená v archivu města Prahy (rukopis č. 987-218) sděluje toto: „... Heymil Stach a Endyrlin a Martin, oba bratři koupili Vinoř od Matyáše od Věže se všemi pořádky k ní přináležejícími a povinností patronátu kostela a nad to jednoho venkovana ve Kbelích (psáno Kucel), i se všemi pořádky tak, jako to kdysi měl Reybolus Goldner.“ Ke zápisu plynne, že Vinoř už před rokem

1364, prokazatelně od r. 1339 přecházela na různé majitele doloženě & okruhu bohatých prášských měšťanů.

V listině z r. 1364 (*Libri confirmationum I.*, str. 57) se uvádí, že ve vinohradském kostele bylo obsazeno upravované oltářnickví u oltáře sv. Panny Marie jakýmsi knězem Hermanem, chráněncem jistého Petmana. Toto vinohradské beneficium bylo podle listiny zřízeno péčí „vrátného plebána“ a Kostelce.

Báležitost vysvětluje další listina z roku 1365, (*Libri confirmationum I.*, str. 63), v níž se praví, že 9. května kněz Jan ze Švětí byl plebáňem a Dřevčic (psáno *Dresczionis*) do oltářnickví u oltáře P. Marie ve vinohradském farním kostele uveden protektori Petmana a Prahy, který v současné době sídlil v Předleticích (psáno *Przedlettitz*), na místě Hermana, který na místo resignoval.

Roku 1402 držel ve Vinohrádku lounu a „hus drnu“ náležející vinohradskému faráři Hansa a Vinohr. Zápis z 21. ledna 1402 o tom praví:

1402 - Hansa a Vinohr. potvrdil, že dědictví své louny s drnem, kteréž bylo faráře a Vinohr., přináležející k Jenštejnů a polovice obci nad lounskou lounou, kteráž leží vedle mlýna k Jenštejnu přináležející, se vší rovin, což k tomu přísluší prodal Voldřichovi a Černčic, jinak z Jenštejna za 20 kop gr. a přiznal se, že jest od něho ty penize kúplna přijal a jemu nad jmenovaného dědictví dědicky postoupil. Zpravili má on sám prodávající a slíbil s ním Jan a Dubče, řečený Dubec, oba spolu, před každým člověkem právem zemským a zvláště před věny a sirotky, jakož země za právo má a známenité před právem duchovním kym by koliv obyčejem naříkáno bylo.

Stalo se léta M IIII II ve čtvrtek po obrácení sv. Pavla (21. ledna 1402).

Prameny: Desky řemské vel.
čís. 1. folio 5B.

Od r. 1419 náležela Vinor pánům Dubec-ským & Dubče, kteří ji připojili k dubecskému statku. Štatkem s rodem Rapských ze Raps přešla ves do majetku tohoto rodu, dosud žijícího ve vedlejší větvi, který držel Vinor až do r. 1593.

Sňatkem Žofky Dubecské & Dubče, posledním potomkem pána Dubecských, dostává se Vinor do vlastnictví rodu Rapských ze Raps.

Poslední svou vůli, sepsanou 1. ledna 1508, v sobotu po Novém roce, odkáral Jan Dubecský & Dubče a na Práhonicích, svému synovi Štěpánovi Rapskému ze Raps a jeho dětem, kteréž by měl s jeho dcerou Žofkou, toliko mužského pohlaví, veškeré své zboží:

Ne jménu Božímu, amen. Já, Jan Dubecský na Práhonicích.... jakož mám obdarování listem a vlastním od nejasnějšího knížete a pána Vladislava krále a protož vedení téhož J. Mstík. & milosti a vlastní... toto ozřízení mocné činím o statku svém... Nejprve jestliže by mě Pán Boh všemohoucí smrti neuchoval, tehdy dědictví své toto dávám p. Štěpánovi ze Raps, ažti svému a dětem jeho, kteréž by měl s dcerou mou, mužského pohlaví toliko a zejména zboží toto - Dubec, tvrz se vším příslu-

ženstvím co k tomu náleží. Litožnici, tvrz pustou
i což k tomu přísluší. Měcholupy, dvůr poplužní,
vysázený v plat a což k tomu přísluší. Pnětluky
ves celou, Práhionice zámek a co k tomu přísluší,
v Holí tvrz a dvůr poplužní vysázený v plat a
což k tomu přísluší. v Oujezdci dvůr poplužní,
vysázený v plat a co k tomu přísluší. v Šestlicích
dvůr poplužní a což k t. p. v Jerčanech dvůr
kmetců s platem, v Čertouzích 3 dvory kmetců s pla-
tem.

ve Vinohři dvůr poplužní vysázený
v plat a což k tomu přísluší,

s platy, dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky
mlejný, kurní, vejci, robotami s ospou, podacím
kostelním, i se všemi požitky a důchody, kterýchž
jsem já v držení a užívání byl, i se všemi dvo-
ry kmetcích s lidmi a k tomu se všemi svršky a
nábytky, listy, právy a napady, kteréž by mne
příslušely po komžkoliv buď deskami, nebo
čímkoliv jiným krom toho, co jsem komu kolivěk
tímto kšafem níže dal.

Item ves Hradisko blíž Vinohře
plat 1/2 kop gr. grosů českých,

item na Libeněvi 10 kop gr. českých, item na
Hradisko u Žiželic 1 kopu gr. a 4 peníze. K to-
mu tyto zájisy a majestáty, kteréž mám na
Voslnici, Radějovici, dvoje Březky a v Herynku
jednoho člověka i s těmi všemi sumami, což
v týchž zápisích mne a mým dědicům svědčí.
To vše dávám nadepsanému Zikmundovi a jeho
dětem kprisobem nahoře psaným, stakovou
však vejminkou, že jemu Zikmundovi ke kap
svrchupsanému moc dávám, aby toho statku

všeho užíval s Žoffou, dcerou mou, do živnosti jejich obou. A jestliže byl pan Řikmund zemřel a Žoffka, dcera má po něm kůstalá, tehdy dávám jí moc, aby toho statku všechno nahore páného užívala až do živnosti své, však tak, jestliže by svého stavu vloverského svým vdáním nezměnila. A toho statku aby jinam neodcizovala, ani prodávala, od dětí svých mužského pohlaví, kteréž by měli s Žoffou, dcerou mou a jestliže by pak neměli žádného syna, než toliko děvečky, ty budou také dědičky všechno statku mého svrchupsoného, kteréž by koli živé kůstaly. Pakli by on Řikmund synu kůstavil při sobě, kteréž by měl s Žoffou, dcerou mou, tehdy se statku mého aby vydáno bylo dcerám jejím řečeným, kteréž by živé kůstaly a k letům a k vdání přišly a vdátí se měly s manou a všili přítel svých a poručníků, každé aby vydáno bylo 500 kop grošů českých a výpravu slušnú. Však také s takovou vejminkou, aby on Řikmund neb jeho děti všechny mé dluhy spravedlivě zaplatili. Též peníze sirotčí, kteréž jsou registry popsaný, jež jsem já k sobě přijal, aby každému zaplatil, když by k letům rozumným přišly. A k tomu aby panně Lidmile Chivalovský každý rok vydáno do její živnosti 10 kop gr. českých, dvě kopu kapruov, 10 strychia žita a 10 strychia ješmena s komorníkem pražským uvázanými v nadepsané dědinu a se všemi náklady. A Dorotě Všejamské, přítelkyni moji, aby dal 50 kop gr. českých, neb jest ji má čena nebožka paní Eliška odkarala 50 kop grošů a já jí druhých 50 kop grošů přidávám, tak aby toho měla 50 kop gr. A to aby jí vydáno bylo ode dne smrti mé konečně ve čtvrt létě pořád

zbežlým pod pokutou 8 kop uvařání ve zboží
sychu psané.

Hem k záduší do Vinore

dávat 10 kop grošů každý rok, tu vybírajíc
z lidí ve Vinore a na to, aby druhý kněz cho-
ván byl podle faráře a službu boží aby vedl
a činil a rozdával tělo a krev boží pod obojí
způsobem lidu obecnímu a Pána Boha aby
prosil za předmět mé všechny i za paní Elišku
z Kraselova, manželku mou, i za mne a mší
svatou aby sloužil u toho oltáře, který je pod
kazatelnicí, každý den.

Hem do Dubecka odkažuji k záduší a na
kostel 50 kop gr. čes. a z těch peněz napřed aby
archa a jednání byla a vostátek což potřebí bude.
Hem do Práhonic na kostel a k záduši odkažuji 25
gr. čes., item do Litoměřic na kostel a k záduši
10 kop gr., item do Oujezda na kostel a k záduši
odkažuji 25 kop gr. čes. Hem na skutky milosrdné
odkažuji, aby rozdáno bylo 500 kop gr. na oděv
a pokrmy. A to vše aby pan Zikmund vyplnil
se statku mého a dal ode dne smrti mé v prů
poluleti pořád zbežlým. Takovou také znamení-
toni vejminkou, jestliže by Pán Bohu smrti neu-
choval prve pana Zikmunda se ženou svrhupsané-
ho, nežli by jeho děti let spravedlivých dosly, ne
králem ani pány danyči, tehdy děti jeho všecky
kteréž by měly s kňouhou, dcerou mou i tohoto stá-
ty, prve jmenovaného, činím poručníky pana
Oldřicha Myšku se Žlunic, pana Petra Benedikta
z Nečtin, pana Jana Chvalovského z Ledče,
kňouhou, dceru mou, pana Prokopa se Solopiské
veré jím nad jiné, jakožto svým milým přátelům,
že ty děti i ten statek budou opatřovati, co nejlépe
moci budou a to všecko tak jednat, aby se tomu

všemu dosti stalo, což jsem v tom mém řízení od-
házel a poručil. A jestliže by pak potřeba přišla
na ty děti a na ten statek a oni měli pro to je-
diti a jaké útraty vésti, aby & důchodu fčito
statek u tráceli, ale ne svého. Item hrab Frid-
štejn, i to zboží což k tomu přísluší, tak jakoz
mu desky od p. Viléma Ruba & Landštejna
svědčí, to všechno dávám panu Chvalovské-
mu & Ledečka a jeho dědicům mužského
pohlaví takto, kteréž má neb mít bude s paní
Eliškou Krašovskou, manželkou svou k pravému
dědictví, včak na ten & počin, když pan Jan
sychupsaný s dětmi svými dílen byl, bratra
strýců svých. A dokudž by dílen nebyl, teh-
dy dávám to zboží Fridštejn se vším příslušen-
stvím k užívání panu Zikmundovi se Kap a
Žofce, dcerí mé, manželce téhož Zikmunda,
aby toho zboží všechno užíval dotud, dokud by
nadepsaný pan Jan Chvalovský deskami dílen
nebyl s bratrem svým a strýci svými a pokud
by dílen nebyl, aby pan Zikmund a paní Žofka
dávali každý rok panu Janu Chvalovskému po
50 kop. Pakli by pan Jan umřel v tom než by
bratra a strýců svých dílen nebyl, tehdy těž
pan Zikmund a paní Žofka aby vydávali dě-
dicům jeho Janovým každý rok po 50 kopách
gr. č. a to pod pokutou obojím s komorníkem
pražským navození ve Fridštejnské zboží i se
všemi náklady. A kdyby koli on Jan Chvalovský
dílen byl bratra a strýců svých s dětmi svými,
aby mu to zboží Fridštejnské v moc jeho postou-
peno bylo i se všemi svrsky.

Tanto ještě znamenitou vejmrinkou –
jestliže by pan Zikmund se Kap a Žofka, dcera
má i děti jejich všechny zemřely nedojdouc let
spravedlivých ne králem, nebo pány danyh v tom-

to křáftu jmenované i se všemi svršky a nábytky, majestaty, listy, k čemuž bych kde právo měl, to dívám panu Janovi Chvalovskému z Ledec a jeho dětem mužského pohlaví, kteréž by měl s paní Eliškou Krašovskou. Však tak po nich všech smrti a takovou ještě znamenitou vejminou, že já, svrchu psaný Jan z Dubče sobě tuto moc pořizovavuji, že nadepsaného dědictví díl anebo všecko abych mohl a moc měl prodali nebo směniti, že to právo proti tomuto svému křízení ke škodě mé.

A k tomuto také této sobě moc pořizují v tom mém křízení, že budu moci odkázat kdekoliv na svrchu psaných dědinách a zbožích všech a platících všech a komorních všech těch, do sumy, pokudž by mi se zdálo a libilo a to osobě, nebo osobám kterýchkoliv. Však když bych také odkázání upěvnit listem pod pečeti svou a jiných dobrých lidí pečetěmi, jednoho nebo dvou, na svědomí, že takovéto odkázání mé vyplnití mají, že statku mého, aby každý držitel vrazil k tomu zboží, kteréž by držal, komu bych což na tom zboží odkázal dali též ode dne smrti mé v jednom roce pořád zbožilem a to pod pokutou s komorníkem pražským pánským uvázaní ve zboží to, na kterýmž to bych co komu odkázal.

Tomu na svědomí pečeť má přitisknout, já svrchu psaný Jan z Dubče a na Průhonických s mým jistým vědomím tomu mému křízení a křáftu a pro širší svědomí prosil, jsem vladky pana Václava z Petrovic, p. Václava Šaka z Zanácie, p. Mikuláše Vlka z Kvitková, že jsou pečeť své podle mě k tomu mému křáftu dali, jsme přivěsili na svědomí.

Jenž jest psáno a dáno léta od narodení s. b. ten den v sobotu 1508 nového léta. (V desky vloženo 1508 v pátek s vigilii sv. Jana Křtitele).

Rod Zapských pocházel ze vsi a tvrze Kapy, od níž též převral svůj přídomek tehdy osadu, venikle na knížecí půdě, známé již z darování Bratislava I. boleslavské kapitule roku 1052.

Prapředkem rodu Zapských byl bohatý pruský kupec Heklik (Heckel). Jeden z rodů - Jan Heklik zakoupil Kapy a od té doby, na rozdíl od svých jmenovců se psával Zapský ze Kap, seděním na Kapech. Měl 4 syny a dceru - Bavoru, Jana na Dobřejovicích, Bohuše na Tupadlích a Bračicích, Johanku Hostakovskou a Žikmunda na Dubči (který svým sňatkem pravě získal naši obec).

Žikmund Zapský po smrti svého tchána se usadil na tvrzi v Dubči. Tvrz nebyla rozsáhlá. Její zbytky lze ještě viděti v ovocné zahradě za silikonem dubecského dvora. Byla obdélníkového tvaru, 8 sáhů dlouhá a 12 sáhů široká, vše obklepoval příkop. V místech, kde nyní odděluje redt' dvůr od ovocné zahrady, stával byl padací most. Dvůr byl položen vyšše. Ještě dnes je možno viděti části zdí 3 m vysoké, se sgrafity na obdélníkových kvádrech.

Hned po nastoupení vlády na svých statcích vymáhal Žikmund Zapský nezaplatené dluhy. Jelikož roku počádal purkmistra a radu města Kouřimi, aby využili své sousedy k zaplacení dluhů do dvou neděl, neb pří měl velké vydání a potřebuje peněz. Kdyby tak neučinili, poknámenával v dopise, domáhal by se svých práv soudem.

Dne 30. listopadu 1509 znova upomíná kouřimské měšťany k zaplacení dluhů, jinak je připraví k větším škodám, spojeným s vydáním. Roku 1509 dává pečeť na darovací listinu, kterou

Jan se Kap odškáral své manželce Katerině & Vojtěk 200 kop na dvoru v Repích.

V Kourimi chytili r. 1510 Jakuba Beršpalce a jeho pomocníky. Na trápení se přiznali, že způsobili jakousi škodu poddanému Kapského. Jen žádal purkmistra, aby mu sdělili co on na trápení vyplovídal. Nebyl u kourimských v lásce pro stále upomínaný dluh. V dopise, napsaném 29. července v Kvitné Hoře kourimské upozornil, že „... jestliže byste neracili toho dluhu, musil bych vás k tomu právem připravit, ač nerad...“

Prameny: Archiv český, roč. 18,
listy do Kourimě zaslane

Zikmund Kapský se Kap zemřel před r. 1524, neboť od toho roku podává pošony na dlužníky jeho manželka Žofka z Dubče. První její oběti se stal Václav Mutříplos z Tědrážic. Roku 1524 byl pošinán Žofkou k hejtmanskému soudu, kde mu vytýkala, že neplatí desátky k ráduši do Čestlic, jehož je ona dědičkou po svém otci Janovi z Dubče a to 3 strychy pšenice, 3 str. žita, ječmena a ovsy. Týž rok opět Václav z Tědrážic a na Dobřejovicích žádal komorní soud, aby poručil Žofce z Dubče postavit k svědky proti ni Matěje mydláře z Čestlic s manželkou Barbarou a Dorotou, ženu Jovářku. Žofka opět požadovala k slibnějšímu zakončení sporu od Mutříplose více svědků - Váňku, Klopu, Koubu, Havlu, Jana Jindříšského, Jana, syna starostě rychtáře, Tonku, Václava Křemáře a Váňku Mužského. Tak spor skončil, není známo.

Před svou smrtí jmenoval Mikuláš z Pitkovic Žofku z Dubče co mocnou poručnicí dítěk a správky jeho majetku. Ta 17. ledna

1526 prodala ve prospěch sirotků statky Štirín, tvrz a dvůr Dvory v Brtnici, celou ves Předboř domy v Kačkovicích, ves a tvrz Strážnice, dvůr ve Všedobrovicích s Návrou, na něm usazeným – městěnínu Nového města Pražského Mikuláši Šorbovi ze Štirína za 1500 kop grošů pražských.

Prameny: Desky zemské v.

1 D 3

Od kožešníka Mikuláše Straky koupila Žofie r. 1528 dům u sv. Jindřicha v cípku domu Petra Hubky. Svůj dům v Křížalovic ulici postoupila r. 1536 se všemi právy a povinnostmi svým synům Adamovi a Oldřichovi k dědičnému vládnutí.

Prameny: Archiv města Prahy
rukopis 2191 fol. 238, 239

Dům stál kdysi v dnešní Panské ulici čp. 896, zvaný též Millesimovský nebo „U tří černých rušší“. Dům vlastnil již r. 1491 její otec Jan z Dubče a paní Žofka od něj odprodala r. 1523 Kahradu k domu „U černé rušše“ na Příkopech.

Prameny: J. Ruth - Kronika m. Prahy

Spor vedený paní Žofkou i se svými příbuznými. R. 1533 vyslal zemský soud své komisaře do Dubče, aby urovnali spor mezi Žofkou a Oldřichem Kapským ze Kap na místě jeho dosud nezletilého bratra Adama. Soud rozhodl, že Oldřich musí vyplatit své materii, paní Žofce až do její smrti ročně 8 kop grošů, které jí za minulý rok zadízel. Oldřich musel zaplatit dluhy své matce v částce 298 kop, mzdu, zadízenou čeledi dubčského statku, dále obili, které si Žofka vypůjčila od různých osob a to od ovčáka a Vinore 5 strychů polianky (polianice), od Bejčiovského

18 str. šíta, od Svitáka 20 str. šíta, od Mandeliska
k Chrástu 20 str., od Veleninského 10 str. ovsy,
od Vintíře 10 str. ovsy. Tak je patrné k výpluji-
ček, dobré na statku nehošparila.

Prameny: Desky zemské 42 A 4

Zikmund Zápský měl se svou manželkou
Žofkou 5 dětí - Oldřicha, Adama, Katerinu, Lid-
milu a Anesku.

S počátku vlastnili na Dubči Oldřich a Adam
společně. R. 1540 rozkázal královský prokurátor
Oldřichovi Zápskému, aby mu předložil všechny
zápisy, které má o výplatě vesnic Slavětic, Oujezd-
ce, Vršovice, Oslnic, Radějovic, dvojích Brzezék
a o jednom člověku v Herynku, neb jich potře-
buje k ruce královské. Prameny:

Regesta komorního soudu K 19.

Druhý syn Zikmunda ze Zápu na Dubči a
Žofky z Dubče - Adam Zápský ze Zápu na Práho-
nicích držel nejdříve společně statky s Oldřichem.
Roku 1542 ve čtvrtek na den Božího těla na jeho
žádost rozdělil Oldřich veškeré dědictví na dva
díly. Oldřich si ponechal dubecský díl a Adamovi
určil díl práhonický a to - Práhonice se vším pří-
slušenstvím, Oujezdec, Vinohrady a různé
platy. Adam se oženil s Johankou & Vrábí-
erbu dvou mečů se zlatými rukojetmi na červe-
ném poli. Ještě v době, kdy Adam se svým brat-
rem držel dědictví, pojistil jí její věno 250 kop gr.
českých na svém díle na Dubči, dvorec s poplužím
na městečku Dubči, Práhonicích a zamku s popluž-
ním dvorem a ještě ze svého dílu jí připojal tež
250 kop. Když se se svým bratrem o společný ma-
jetek rozdělili, převedl její věno 27. prosince 1548
na Práhonice.

Prameny: Desky zemské B 30 - 4 B 30

8 F 30

Ve své poslední vůli r. 1543 jmenoval Adam za poručníkou svých dětí i majetku svého tchána Adama & Vrábí a manželku Johanku & Vrábí. Kdyby zemřel bez dědiců, měla připadnouti Vinorč ves celá s dvory kmetcími a podacím kostelním Adamovi & Vrábí a jeho dědicům. Jeho řešení však měl jen krátke trvání. Dne 2. října v úterý po sv. Jeronýmu (po 8 měsících) již & neznámých důvodů zrušil. Po své matce Řofce zdědil Adam r. 1536 polovici domu v Praze - Křížalově ulici. Druhou polovici domu koupil od svého bratra Oldřicha Zapského na Dubči za 100 kop gr. č.

Prameny: Archiv města Prahy, rukopis 2192
libri kontr. II P 257.

Dům držel 4 roky a v r. 1547 jej prodal Zdešlavovi Gluxovi Vrabskému & Vrábí. V sobotu na den sv. Řehoře prodal tři rybníky - měchýřský, podveský v Dubčce a společný pod Velkým lesem u Němčí se sedmi lukami, vrbinami, se vším právem, které měl k vedení vod na těch rybnících dle smlouvy s Oldřichem Zapským po rozdělení statků po jeho otci Zikmundovi ke Kap - Adamovi Gluxovi & Vrábí za 500 kop grošů pražských.

Prameny: Desky remské 5 E 16

Při vypsaní turecké daně, určené na vojenskou vydání v boji proti Turkům, nesložil Adam Zapský jemu předepsaný dluh a proto berníci kouřimští se ujali pruhonického rámcu (execuce), který drželi až do zaplacení daně.

Prameny: Desky remské 171 L 99

Registr komorního soudu zařazovaný příběh ze života Adama Zapského, k něhož vzesel spor r. 1543 mezi ním a Jiříkem Vosovským & Adlary na Chodově. V té při vyprávídali dva svědci

- Bartoň a Matěj z Pržhonic. Bartoň vyprávěl:
 Pán můj Adam Zápský jel se svou manželkou do Prahy sedě na vozíku a sedlák jel orat. Věžník jakyjs (pes) běžel, chrti jsme měli sebou a oni na toho věžnička běželi a rvali. Sedlák přišel, pes bránil a dal chrtovi sekrovou, až se svalil. Pán jest se v tom rozhléval a řekl - Proč mi pes pereš? - a sedlák se rozpráhl na pána. Pán jej dvakrát uholil ploskou. Sedlák pravil, že jsme měli sekati sebou, že jsme jej chteli zamordovat, ale pán růčnici neměl, ani nás žádny. Matěj svědčil, že jel s pánum do Prahy, chrti běželi sami podle vozu, sedlák z Litochleb jel na poli s jakýmsi věžničkem a oni ho rvali, on dal chrtu, až se převrhil. Tu pán ssesl k vozu, vsesl na valacha, jel k němu a ptal se proč mu pes tepe. Sedlák rozpráhl se sekrovou a pán mu dal tesákem přes hlavu ale nezranil, neb růčnici jsme neměli, ani pán. Jeli jsme pak dál a on lál nepočítě před paní za námi. Literatura: Borový -

Jednání a dopisy konzistorie pražské - I. díl

Roku 1551 sepisuje Adam Zápský nový řečík, v němž určil každou poručnici děti Johanku a Vrábí a k její ruce a pomocí jmenoval svého bratra Oldřicha na Dubči, Ctibora Glužského & Chlumu a na Tuchoměřici a Jana Horňátského & Dobročovic a na Kálešanech. Kdyby Johanka zemřela, nebo se k ní provdala, měli se statky a děti ujmouti jmenovaní poručnice a jeho dcerti Johance při sňatku vyplatit 200 kop čes. na hotovosti a výbavu v hodnotě 100 kop. Kdyby zůstalo více dětí, měly mít nárok, na podíl stejně jako Johanka. Kdyby však všechny děti zemřely, měla zůstat všechny statky jeho manželka Johanka z Vrábí, po její smrti nebo provdání mělo vše co by zde po něm zůstalo, připadnouti Oldřichovi Zápskému ze Kap-

a na Dubči a jeho dětem a potomkům. Kdyby všechny děti zemřely, ustanovil si v dodatečné závěti, aby vše, co své ženě kdyži věnoval, ji ponechali a pro sebe si vymínil 1000 kop gr. českých, s kterými by mohl až do své smrti volně nakládat. K těch peněz pak po smrti jeho měla dostat jeho manželka Johanka z Vrábí 900 kop a rabytek měl být rozdělen mezi jeho služebníky Borse, Popelku a Mašku.

Prameny: Desky zemské 9 C 13

22 B 21

Se svou manželkou Johankou měl Adam 5 dětí - Jana, Karla, Annu, Zikmunda a Fridricha. Když Adam před r. 1551 zemřel, provdala se paní Johanna znova za Jakuba Chodaura z Lokte, jehož předkové, jakoz i Václav French z Lokte měli své sídlo na Chodově.

Asi v r. 1495 koupil Jakub Chodauer ves Sibřinu blíz Koloděj, nebo se později přešel Jakub Chodauer z Lokte a na Sibřině. R. 1558 jest zapsán jako řečník ve sporu mezi Salomonem Kaporskou z Borovnice na Dubči a Hynekem Tlukou z Vrábí na Sibřině. Roku 1574 byl relatorem na obecním sněmu, konaném na pražském hradě v pondělí po Božím těle a účastnil se r. 1575 zavření českého sněmu.

Roku 1583 prodala Johanka Chodaurová z Vrábí a na Sibřině své dědictví po Janovi z Dubče, a to tři rybníky s poplatním mlýnem u vsi Netluk, s luhami, robotami rybník Veský v Dubčce, pod vinicí u pusté vsi ležící, rybník Měcholupský s potrubím a úkrajkou - Adamovi Kapskému ze Kap a jeho dědicům.

Prameny: Desky zemské 22 B 21

Před r. 1591 byla Johanka již mrtva, neboť téhož roku se porovnávají její synové Zikmund ze Zap a na Průhonických a Fridrich Kapský ze Kap

a na Prácheňské Ctiněvi před svědky Adamem ze Zápu na Dubči a Jeronýmem Čejkou z Olbramovic a na Chvalech o statky, jak je kdy jejich matka koupila od Mikuláše z Lobkovic a na Nových Hradech hejtmana Starého města pražského, a to o statek Oujezdec a Křeslic, o dům v Praze, ležící proti Andělce (andělské) zahrade, kromě dvou vesnic, které oba bratři věnovali svým dcerám - Mariáně Zápské ves Chomutovici, Johanne Zápské ves Němšenici, které měly obě gestry užívati až do své smrti. Po jejich smrti měly vesnice připadnouti opět jejich bratrům. Fridrich dostal za díl Oujezdec i s mlýnem pode vsí, který však prodal za 2500 kop gr. českých svému bratu Žigmundovi za dům, ležící proti Andělské zahrade. Žigmund převzal s podmínkou, že uplatí Markyle Zápské ze Šlivic 50 kop a Johanne, manželce Fridricha Zápského také 50 kop.

Fridrich Zápský ze Zápu na Ctiněvi dostal při dělení statků Oujezdec a Vinoř, kterou r. 1571 rapsal, a to tvar starou ve Vinoři s příslušenstvím své matce Johanne z Vrábí a svém otcimu Jakubu Chodauerovi z Loka. Zápis však po dvou letech krušil.

Fridrich se Zápu se oženil s Johankou Ctinískou ze Ctiněvi. Její rodné místo si zvolil za své bydliště a v kostele sv. Matouše zřídil svou rodinou hrobku. Od Matěje a Burjana z Pernířova koupil Fridrich roku 1587 Hradisko nedaleko Vinoře, které připojil k Vinoři. Od Adama z Vinoře přikoupil dědinnu, k níž zřídil Nový dvůr.

Prameny: Desky zemské 23 N° 26

Roku 1588 ve středu po sv. Třech králech odkažala Johanka Zápská ze Ctiněsi dlu statku, který dostala po svém otci Mikulášovi Ctinském i s napadem po své sestře Anně Zápské svému manželi s podmínkou, že její dcerě Johance až dosáhne pravních let a se provdá, vyplati 1000 kop gr. čes., synovi Adamovi 3000 kop a odevzdala jim klenoty a nábytky, zlatý řetěz ze sta uherských dukátů zhotovený, zápony, prsteny, stříbrné pásy a vše, co by se dále našlo z jiných klenotů, rozdělili stejným dílem mezi obě děti, Kristofovi a Adamovi-Bratrím z Ronštejna měl vyplatit po 100 kopáči, Salomeně Podmanský a Žofce, sestrám jejím z Ctinice po 100 kopáči, Johanně Slušské z Lomu 100 kop. Nezapomněla ani na děvečku, která ji věrně vždy sloužila, již odkažala též 100 kop.

Smlouva Johanky Zápské ze Ctiněse o urovnání na statku Vinor:

1593 - Léta Páně 1593 v ponděli po sv. Dorotě dorzádala jest nás Melicharz Strauchz a Chlumky a Bohuslava Vartovského a Varty a Vražkova, urozená paní Johanka Zápská ze Ctiněse a na Ctiněsi, že jsme na Ctiněrice přijeli s tou příčinou, abychom ji spolu s panem Fridrichem Zápským ze zap na Ctiněsi, manželem jejím, tolikéž s dítkami jejich, dceru a synu o ten statek Vinařský urovnali a upokojili. I takto jsou se manžele dobrovoltě s krize nás srovnali a na tom růstali společně, že ten statek Vinař mocné za živobytí jejího dala a dává, nic sobě a dědicům svým víceji na tomž statku nepozůstavujíce, kromě vejminku níže psaného. A to pánu Fridrichovi Zápskému, manželi svému. A on rase pan Fridrich Zápský panne Johance a Adamovi, dítkám svým z tohoto statku vinařského, kdykoliv statek Vinor, kterýž jemu panu Zápskému a paní

Johance Rapské na Ctiněsi skrze úmluvu jistou
mezi manželi skrze nás Melicharem Strauchem a
Bohuslavem Vartovským učiněna a provedena bude
na tři tisíce kop měšťanských dátí neb to jím ujistili do-
brovolně se uvolil. On by pan Rapský buďto v niko-
jméně dostatečném nebo zapisem na tyž statku des-
kami zemskými anebo ten kdožbykoliv statek vinor-
ský koupěný aby takových dvacáct tisíc paní Johane-
ce a synu Adamovi, dítkám jich manželů, na způsob
nahore psaný povinen jest zajistiti a tak pan Rapský
za ostatní summoni podle téhož porovnání patřící díly
svý - moci činiti co by s jeho dobrým bylo a statek
vinoriský v desky zemské komukkoliv prodá, maje
sobě moc od paní Johanky skrze tu námluvu danou
vložiti bez všelikej a možné překážky.

Pro lepší jistotu toto přátelské jich manželi i dít-
kami jich skrze nás od paní Johanky zemřelé dožáda-
ních toto porovnání a dání v tento spis jsme uvedli
na němž obě strany přestaly dobrovolně pečetmi naší-
mi a podpisy ruky své pečetili:

Stalo se dne a roků vyše psaného.

Melichar Strauch, rukou svou

Bohuslav Vartovský & Varty.

Tato smlouva v desky zemské s povolením J. Mstí-
cís. jakožto krále českého, tak jakož o tom relaci v
kvaternu barvy zelené letba 1593 v pátek po naro-
zení Panny Marie Rapské plněji svědčí a v sobě
obsahuje, slovo od slova sepsáno.

Prameny: Desky zemské 169 C 23
Ústřední archiv, Praha-Hradčany

Fridrich Rapský

měl jako všichni rytíři v Praze dům, kde občas bydlel
v době návštěvy města. Jeho dům stál na Soukenické
ulici. Roku 1594 prodal dům pan Johanně Ottově
& Milhostic.

Prameny: Archiv města Prahy, rukopis 2143
libri confir. 7

Na dluh 100 kop postoupil r. 1590 Kaspar Grymle z Trébska Fridrichovi Zapskému svou vinici ve vsi Lysolajích. Smlouvou bylo sjednáno, že z úrody, co Pán Bůh vína na vinici nadělil, mohl si Fridrich vzít i sud červeného vína dobré míry, osmivěderní a darovat i Petru Hostakovskému z lásky a přátelství 4 vědra vína. O ostatní úrodu se měli společně rozdělit. Roku 1592 prodal vinici Janovi Hrobčickému z Hrobče na Hosporině.

Prameny: Archiv města Brusy
libri contr. folio 51

Fridrich Zapský vedl četné spory, jak dokazují rápisy v zemských deskách. R. 1589 přešel Zapský kancléři království českého, že klopočedný říd Samuel Enochi jej upomíná o zaplacení dluhu, kterým on stál jako rukojmí. R. 1595 opět předvolává před soud Albrechta z Bušic pro nerzaplacení dluhu 20 kop gr. českých. Roku 1593 žádá českou radu o kastlání výpisu z urbářních knih roudnických, nebo měl spor o společné grunty ve Vraníanech. R. 1595 měl několik sporů a vržd by jen o peníze. Pana staršího Kostomlatského pro jisté věci, pana Viktora Popela z Lobkovic žádal o zaplacení 50 kop českých.

Markéta Hostakovská ze Sulevic žádala panu komorního soudu, aby Fridrich Zapský předložil originálny smlouvy při postoupení statku Johankou Vrabškou a udala, že Fridrich drží smlouvu nepravem. V též roce pohlánil Fridrich Jana Šeferku z Nežetic na onen čas v Libochovicích, aby mu zaplatil dluh 40 kop za 20 strychů pšenice. Hanuše Grispeck z Grispeku upomínal o 15 kop, které mu Grispek se sdržíhat zaplatiti.

Prameny: Desky zemské menší 2596
25 N 1
25 9 5

Dluh se domáhal, ale sám též neplatil. Matyáš Pekárek z Poněšic jej žáluje o zaplacení 4 kop, které Fridrich přijal od komorníka, ale peníze mu nevrátil. Druhý spor s Pekárkem měl r. 1595. Fridrich od něho koupil 20 vorů suchého dříví, vor za 1 kopu a později 41 vorů, na které si ujednali cenu 1 kopu 15 gr. za vor, ale dříví nezaplatil. Pekárek jej proto žával o zaplacení 73 kop 55 grošů českých.

Prameny: Desky zemské 25 O 25

Fridrichova první manželka byla pochována r. 1593 v kostele v Činěvsi. Dosud lze viděti její náhrobek z červeného mramoru s vypouklou postavou ležící paní v dlouhé pláště se knofly u nohou a nápisem:

Léta 1593 umřela v sobotu před smrtelnou sobotou urozená paní Johanka Kapská z Činěvsi a na Činěvsi, manželka urozeného Fridricha Kapského ze Kap na Činěvsi a tuto odpočívá v Pánu.

Dva roky po její smrti se ženil Fridrich ze Kap znova s Alžbětou Šlivskou ze Šlivic. Vé svém křesťanském ve čtvrtek po památkce proměňování Krista Pána, určil ji za poručnici dítěk - nad svým synem Adamem společně se svým strýcem Adamem Kapským ze Kap a na Dubči a strýcem Oldřichem Kapským ze Kap. Vé své poslední vůli určil, že kdyby se jeho syn Adam oženil, měl vyplatit Alžbětě Kapské ze Šlivic její véno 1406 kop grošů českých a ještě z celého statku jí vydali 4100 kop. Mohla si vybrat 6 kopí které by se jí líbily, dva komorní (usazované) vorů, 15 krav, 20 kusů jalového dobytka, 2 koppy jehněkat, 30 svini, jednu kopu strychii suteho obili, stejně množství žita a pšenice, 30 strychii ječmena, 15 strychii hrachu. Všechny klenoty mimo zlatý řetěz který Fridrich zdědil po své matce, ten křesťanem odkažal. Z čeládky si mohla vybrat 3 osoby mužské a 3 osoby ženského pohlaví.

Roku 1595 žádal Fridrich řapský císaře, aby mu dovolil postavit nový mlýn ve Vraňanech. R. 1599 pohnal Fridrich staroměstského říada Barocha Enocha s nímž měl spor o peníze již r. 1589, aby mu zaplatil dluh 1600 kop. Fridrich byl v té době nemocen a proto poslal k soudu svého zplnomocnence Tomáše Šlemera, který se však k soudu nedostavil - měl strach z účtování, neboť peníze od říada vyzvedl a utratil.

Prameny: Archiv ministerstva vnitra Z 12-10/11
Archiv města Prahy, rukopis 1138, f. 1

Joště po Fridrichově smrti (zemřel r. 1601) počala vdova Alžběta jako macná pomocnice dítěk i majetku dětí Adama, Lidimilu a Evy požádati Šlemra k soudu a žádat výplacení utracených peněz 1600 kop - na tehdejší dobu částku vynášnou. Za svědku byl předvolán Vavřinec Přestlický, který před soudem vyšovídal: Byl jsem požadován k panu Fridrichovi. Nalezl jsem jej na lůžku a na jeho přání jsem přistavil k němu stoleček a stolici. Na ni rozkáral mě vrátit a prosil, abych na ní napsal žalobní spis a předal purkmistrovi starého města. Učinil jsem tak a jej zpečetil o odnesl k purkmistrovi. Z té nemoci již nepovstal a ušel o sv. Janu.

Prameny: Archiv města Prahy, rukopis 1063
libri testament. X folio 127

Vleklý soudní spor povstal ze žaloby, kterou podala nařízena řapského r. 1600 vdova po Petru Žejovi, libeňském papírníku. Vdova Anna jej upomínala o peníze za dříví, které Fridrich před pěti lety koupil od jejího manžela a dosud nezaplatil. Žároven poslala prosobní list císaři, aby pana Fridricha napomenul a vyzval k zaplacení. Její list byl odeslán císařskou kancléří Fridrichovi řapskému s podotknutím, aby se

s papírnici vyrovnal. Fridrich odpověděl dopisem ze 4. dubna 1600 v němž psal, že supliku Anně papírnice i s milostivým poručením s uctivostí přijal a uvedl, že paní Anna sdělila J. M. císařské omlouvou správu, jako by on Fridrich nějaké peníze za dříví byl omluven. Uvádí, že kdyby paní Anna věděla, o jakou částku se jedná, jistě by ji v suplikaci uvedla, což však neučinila, ale že neví - „nežže stín v tmách lapa“ - kdal by se čeho domáhati mohla. Před osmi lety koupil Fridrich od jejího manžela dříví, které však pro nemoc nemohl vidět, složil zálohu 40 kop a žádal aby Frey dříví jemu doplavil. Poslal mu však dříví špatně, nebo když bylo vytahováno z vody, na tři i čtyry kusy se rozpadlo. Takové dříví nepřijal a žádal, aby mu byla vrácena záloha a dříví aby si Frey ponechal. On mne však prosil, abych si jen dříví nechal a k částce 40 kop, co sám chci, něco přidal, což jsem však neučinil a znova jsem žádal o svoje peníze a vyzval pana Freye, aby „nehodně dříví“ si odplovil. Nic však neučinil a tak dříví, které po několik let zde leželo, shrnilo a se rozpadlo. V závěru dopisu Fridrich píše - „A protož J. M. císařské ponížení a hodně prosím, aby V. Mstr nadepsané Anně papírnici omluvy, spravování víny, milostivé nepríkládala, neblíž mym milostivým císařem a králem a panem býti a růstati a při této své spravedlivé správě milostivě mne zachovat, nebo jsem nikdy ten nebyl a dá Pán Bohu nabudu, abych měl to, co komu bez vznášení na V. císařskou spravili dal, že pak prvé své poručení omluvy dát na první V.C. Milosti jsem pominul, v to vkročila mā veliká bezestraňka nemoc.“

Fridrich Zapský zemřel r. 1607 a jest pochován ve Čtiněsi v kostele sv. Matouše, kde je dosud zachován náhrobek z červeného mramoru, ozdobený postavou rytíře v životní velikosti. V rozích jsou čtyři

značky a kolem nápis:

Léta Páně 1600 v úterý před sv. Janem Křtitellem usnul v Pánu urozený a statečný rytíř pan Fridrich Zápský ze Zap a na Ctiněvsi a tuto tělo odpočívá očekávaje radostného smrtvýchvstání.

Roku 1603 byla vyplána berně, k níž paní Alžběta Zápská ze Šlívic přiznala, že má 17 poddaných, 1 faru a 1 mistra ovčáckého.

Fridrich Zápský měl z dvojího manželství 7 dětí: s Johankou ze Ctiněvsi - Evu, Lidmilu, Jana Sigmunda a s Alžbětou Zápskou ze Šlívic a na Peruci - syny Adama, Kundrata a dceru Johanku.

Eva se provdala za Adama Zápského ze Zap.

Jan Sigmund zemřel r. 1591 v mladistvém věku a jest pochován ve ctiněvském kostele.

O Janu a Kundratovi se nám zachovaly správy jen z náhrobních kamenů ve ctiněvském kostele. Oba zemřeli v dětském věku, neboť náhrobek Janův představuje obrázek zavinutého nemluvněte a náhrobek Kundrátkův děčko, držící v ruce kytičku.

Z několika značek ještě čitelných a zbylých tří náhrobek je možno zjistit, že tu byly pochovány vesměs děti Fridricha Zápského.

Lidmila se provdala za Sigmunda Matyáše Vencelka z Vrichoviště.



ERB RODU ZAPSKÝCH ZE ZAP NA VINOŘI

R

oku 1593 prodal Fridrich Zapský ze Zap na Vinoři a Činěvi jednáč pro dluhy a též aby mohl vyplatit podíly svým dětem tvrz a ves Vinor Václavovi mladšímu purkrabímu z Domína, potomku starého rodu, jehož původním sídlem byla ves Lhotka na Žatecku. Přidomek „z Domína“ přijal od hradu Domína v Sasku, kde jeden z jeho předků byl v letech 1152 - 1180 purkrabím.

Prodejní smlouvou, vloženou do desek zemských v pátek po sv. Lukáši 1593 podrobne jest popisána ves i tvrz Vinor, kterou koupil Václav mladší purkrabí z Domína za 15.000 kop měšenských.

Pan Fridrich Zapský z kupní ceny mnoho nedostal. Hotově mu bylo vyplaceno 1300 kop, zbytek částky zůstal na uhradu dluhu a podílu. Dobrým hospodářem nebyl, jak prozrazují zápisu desek zemských. Zůstal dlužen značné částky dvorské čestadce, dělníkům, žencům a ani ráduší vinorškého kostela nedostalo své peníze. Statek Vinor byl za Fridricha Zapského úplně zadlužený.

V pátek po sv. Lukáši L. 1593 :

Fridrich Zapský ze Zap na Činěvi z jedné s Václavem mladším purkrabím z Domína se strany druhé, že jest mezi sebou takovouto smlouvou učinili, kteréž slovo od slova tuto napsáno stojí.

L. P. 1593 ve čtvrtek po sv. Matouši, Evang. Páně stala se smlouva trihová přátelská, celá a dokonala meri urozeným panem Fridrichem Zapským ze Zap a na Činěvi prodávajícím, z jedné a urozeným panem Václavem mladším purkrabím z Domína a na Dvorcích Velelibských, kupujícím, se strany druhé a tato taková smlouva a trih, že jest s počátku psaný pan Fridrich Zapský ze Zap prodal J. M. panu Václavovi mladšímu purkrabímu z Domína, dědicům a budoucím dědictví své - totiž tvrz Vinor se vším jejím stavením, jak sama

v sobě vystavěna zdmi zavřená, i také příkopem
vákol vobehinána jest, s pivovarem, sladovnou a spil-
kou, dvůr poplužní s poplužím při též tvrzi vinoršké
ležící, se stavením při něm všelijakým, s dědinami
ornými i neornými, k témuž dvoru od starodávna
přináležejícími, s vinicí nově vysazenoou, s lukami,
vrbinami, volšinami, též hájíčkem při vsi Satalicích
ležícím, s mlýny náchlebnými dvěma, s jedním
Hořejším o jednom kole mončným a druhým Do-
lejším o dvou kolách, - ves tudíž Vinorš celou s lid-
mi osečlými i neosečlými, aneb z těch gruntu zde
lými, se sirotky, vdovami, s jejich spravedlností,
s platy stálými vysazenyimi, s krčmon u též vsi
vejsadní, též dvůr druhý pustý Humovský re-
čený, v též vsi Vinorš ležící, s podacím kostelním
u téže vsi Vinorš, s kovárnou a rybníčky, s jedním
pod Šmakovým a druhým Podlašským, třetím podsad-
ním, čtvrtým nad mlejněkem, hořejším pátým rybní-
kem Velkým, šestým rybníčkem Nohavičkou, sedmým
pod Hradištěm, - s jiným vším a všelijakým při
tvrzi a vsi Vinorš příslušenstvím.

Item tvrz druhou - Hradištko se dvorem po-
plužním s příslušenstvím, též dvůr nově vystavě-
ný, k čemuž pak byl p. Fridrich Lapský v dřeně
a užívání byl a jakž registru trirová panu Václavovi
mladšímu purkrabí z Donína na ten statek vydá-
ná to v sobě širé obsahují s tím vším, co jak koliv
od pradávna k témuž statku víceji náleží, žádného
práva a spravedlnosti ani které světlosti sobě,
dědicům a budoucím svým tudíž dále neporušává-
jíce s plným právem - prodává jest jemu panu
Václavovi mladšímu purkrabě z Donína, dědicům
a budoucím páne, a to za sumu patnácte tisíc
a půl třetího sta kop vše mísenských. Kferoužto
sumu tufo J. M. pan Václav mladší purkrabě z Do-

nina urozenemu panu Zapskemu dati a vyplatiti
racil.

Předně - Sobě pán racil poraziti summy jistin-
ne, pro kterouž se uveruje s komorníkem a listem
obrannym v statek ctiněvesky, vedle zápisu od té-
hož Zapského deskami zemskými Jeho Mstí panu
učiněného jmenovitě šest tisíc kop mísenských. Item
úroku na summu ad actum téhož zápisu až do so-
boty po Hromnicích léta tohoto devadesátého třetího
vzešlých, jmenovitě jednospadesát čtyry kopu 54
grošů vše mísenských. Item více pán racil vedle
jistého zápisu registry řádu nejvyššího purkrabství
pražského Jeho Mstí panu od téhož pana Fridricha
Zapského svědčicího poraziti, totiž 600 kop mísen-
ských. Item dluhů pak téhož pana Fridricha Zapské-
ho vlastní tyto pán racil jest na sebe přijati a sice
na místě pana Zapského upokojiti, totiž -

Urozené paní paní Gryzeldě na onen čas
Švamberkové a jíž Kolovratové z Lobkovic a na Chý-
ších vedle listu jistého zápisu registry řádně řádem
nejvyššího purkrabství pražského od téhož pana Fri-
dricha Zapského jejím milostem pány učiněného,
summy jistiné s úroky do času sv. Havla vyposané
příštího léta tohoto devadesátého třetího vzešlými vedle
sečení od téhož řádu jmenovitě dva tisíce sedmset
čtyřicet čtyři kopu 49 grošů vše mísenských.

Item urozené paní paní Lidmile Slejvicové z
Lobkovic vedle jistého zápisu registry řádu nejvyš-
šího purkrabství pražského od téhož pana Fridricha
Zapského panu Janovi Pětikostelovi z Aventýna vy-
měněného a její paní poustopněho summy jistin-
né i se škodami na to vzešlými, podle sečení téhož
řádu jmenovitě šestset dvě kopu 48 grošů vše mísen-
ské.

Item panu Samuelovi Nejepinskému z Nejepína

vedle jistého rápisu od téhož pana Fridricha Rapského panu Vojtěchovi Hadovi & Proseče deskami zemskými učiněněho a témuž panu Nejepinskému & Nejepína postoupeného summy jistině i s úroky a škodou od actum téhož rápisu až do sv. Havla nejprve příštího léta tohoto devadesátého čtvrtého, s právem se uvázání s komorníkem i listem obranným ve dvůr Hradec & tři kop jmenovitě jedenáctisíc třista padesát čtyry kop 54 grošů 6 penízků vše mísenských.

Item témuž panu Samuelovi Nejepinskému & Nejepína vedle jistého rápisu od téhož pana Fridricha Rapského témuž panu Samuelovi & Nejepína deskami zemskými učiněněho summy jistině i s úroky a škodami od actum téhož rápisu až do pondělního po neděli Innuiciátu léta tohoto devadesátého třetího na to všechny podle sečtení téhož urádu jmenovitě jedenáctisíc dvěstětřicet pět kop 1 peník vše mísenských.

Item více téhož panu Samuelovi Nejepinskému & Nejepína třista osmdesát kop 5 grošů vše mísenských. Item panu Bohuslavovi Kalenskému & Kalenic a na Chřestovicích jejím milostem království Českého ouředníka při deskách zemských třista kop mísenských. Jakož jsou se všechny mezi sebou sešly, že od vkladu svrchu psaného desky zemské na rovný díl zaplatití chítají, tu na díl Fridricha Rapského přijde jmenovitě šedesát tri kop 32 grošů půl čtvrtého peníze vše mísenských. Item témuž Fridrichovi Rapskému páni ráčili dát historých peněz 58 kop a 4 groše mísenských.

Item panu Adamovi Vinnickému páni ráčil & něho panu Fridrichovi Rapskému dát totíž devadesátšest kop mísenských. Item čeládce vinař-

ské, co jest jím pan Fridrich Zápský dlužen byl posuzat, dánou podle sečení dvěstě kop 43 groše vše mišenských. Item co jest pan Fridrich Zápský zádušních peněz ka sebou zadržel, dánou sedmdesát kop 48 grošů vše mišenských.

Item co jest pan Fridrich Zápský dělníkům všelijakého díla pozůstával dlužen, tém podle přiloženého rejstříku za něho dánou dvěstě dvacetosm kop 21 grošů 6 penízků vše mišenských. Z čehož všeho vidět jest, týž pan Václav mladší purkrabie & Donína často psaného pana Fridrichia Zápského věřitelův jeho zastoupeni ráčil za něho dátě čtrnáctitisíc jedno-stadvacet zlatých vše mišenských. Tak že ještě do zaplacení svrchu dotčené sumy těch patnáct a půl třetího sta kop mišenských ráčil dátě zůstatovati jmenovitě jedentisíc jednsto třicet kop mišenských, kterýž jest Jeho Mst témuž panu Fridrichovi Zápskému na hotové summě odvedli. A tak tu všechnu summu totíž těch patnáct a půl třetího sta kop mišenských kouplna dátě a zaplatiti ráčil. Tak k tomu, když jest pan ráčil mít v statku činoveském, v kterýžto tak s komorníkem a listem obrnným urádati ráčil, obili všelijakého v moci páne podle jistého reversu od pana Fridrichia Zápského Jeho Mst pozůstávajícího na náklad páne sklizeného, kteréž by se vrády za čtyři tisíce kop gr. stálo, od toho všeho obili páni ráčí upustili a jeho kouplna panu Zápskému zanechatati, od tudíž nikam ničímž nehejbatli ani odvěsti kromě toliko páni ráčí sobě od tudíž moci 90 korou vova dátě odvěsti a k svému užitku pak obrátiti.

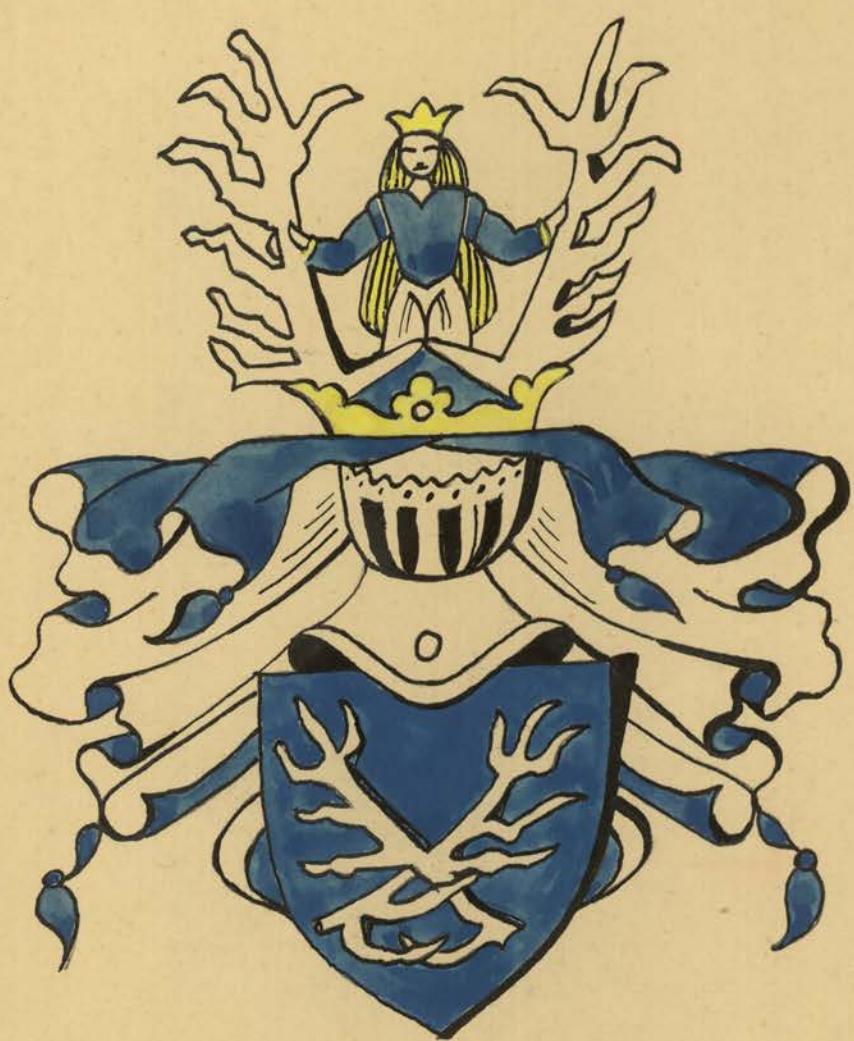
Naproti tomu pan Fridrich Zápský všeho obil, což ho koliv u toho praveného statku měl (vinarského), témuž panu & Donínu zanechává, se svršky i nábytky v registrech trhových poznamenanými

a tém čtyřem dvorům přináležejícími. Těhož statku týž pan Rapský ihned vedle této smlouvy Jeho Mstři panu postoupiti a lidí v poddanost uvéstí.

A což jest Jeho Mst pan & Domina za držení svého statku Ctiněveského dělníkům buděžníčům, mlatcům, stokarům ateb jiné čeládce dlužen poslušnosti ráčil být povinen jim zaplatiti. Týž také co kas týmž způsobem pan Fridrich Rapský do actum této smlouvy též čeládce nadepsané a jiným zadružel, jest sám povinen jím zaplatit a je uspokojit s touto při tom knamenitou vejminou, poněvadž synu a dceri Adamovi a Juliance, dětem těhož Fridricha Rapského, někdy s paní Julianou Rapskou ze Ctiněvsy, s manželkou jeho zplozenými dva díly k těhož statku náleží, kteréžto díly jich ty panu Rapskému na svém statku Ctiněveském témž synu a dceri vedle jich smlouvy a křaftu od nebožky paní manželky jeho učiněně ujistit má, každoukteružto přičinou s povolením J.M. císařské prohlávajíc těhož statku vinorůšského skrze sečtení relací k deskám zemským učiněnou podati a prodati má.

Pročež i on pan Fridrich Rapský při jejich milostech nejvyšších pánuv úřednících a soudcích zemských při nejprve příštím soudu zemském větším toho vyhledávali. Abi Jeho Mstři k předvedení a ujistění dílům týmž synu a dceri jeho panu Fridricha Rapského na témž statku Ctiněveském, též k této smlouvě trhové povoliti a týmž dětem jeho aby oni spolu s týmž panem Fridrichem Rapským mohli tento prodany statek jemu Jeho Milosti panu & Domina v desky zemské vložiti.

Prameny : Desky zemské 169 D 18
Ústřední státní archiv
Práha - Hradčany



Erb Pána a Donína

Nekrolog za Krajské m. velitelství Praha

KM Malovář za OVV Praha sever a OV KSC

ppplk Maffley ze RNO.

za cukrovar Vinohrady n.p.

Ing Emanuel Burianek

Halina Š. sáv. odd. org. cukrovaru Vinohrady n.p.

Jaworski J. rád. org. R.S. Cukr. Vinohrady n.p.

Gymich Jan za žáv. radce. cukrovaru v Vinohrádkách n.p.

Vilas Mihály " "

Karel Nejman " "

Janoušek gen. tý. OS

Poznámka: Stojíme k tomuto dnu 6.11.1949. ročníku. Zde je uvedeno opět nové

Vysvětlivka:

Tato průznamková listina pochází z doby, kdy se kronika obce nevedala - snad k únoru 1949. Tehdejší představitelé míst. národního výboru zachytili přítomnost účastníků při neznámé, pravděpodobně významné příležitosti. Vymenovali stránky 138 až 180 asi v dívčer, že na volné stránky budou dopisy založeny za léta 1945 až 1948. Nestalo se.

1. 5. 1980

F. Klifner

Do smrti pána z Donína zůstaly dvě dcery - Gryzeld a Eliška, v té době ještě nezletilé. Jim za poručníka a pomocnici byli jmenováni Jiříkem starším purkrabím z Donína a na Benátkách, Gryzeldou Kolovratovou z Lobkovic a na Chýších, Kateřinou Donínskou z Dubé a na Lipce, kteří na plném soudu zemském žádali o jejich plnoletnění, aby mohly Vinorč a Hradisko prodat.

Jejich žádostí zemský soud vyhověl však s tou podmínkou, aby jejich plnoletost platila jen po dobu prodeje. Po prodeji a po zápisu do desk zemských byla jim plnoletost uase odňata, snad z toho důvodu, že by jako zletili mohli zbožím sami disponovat.

Vinorč a Hradisko se dvěma tvrzemi, třemi dvory, sedmi rybníky, dvěma mlýny, kovárnou, vesadlou hospodou koupily Kateřinu Smiřickou z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy zápisem do desk zemských ve středu po neděli letní 1596 za 16.000 kop měsenských:

„Páni Její Milosti a vladky na plném soudu zemském - Gryzeldě a Elišce, sestrám vlastním purkrabinkám z Donína někdy Václava mladšího purkrabě z Donína a na Vinorči, léta dáti růčili na toliko, aby mohly Kateřině Smiřické z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy dědictví své, jim po též otci jejich naležitě totiž se vším jiným k tomu příslušenstvím podle smlouvy mezi Jiřím starším purkrabím z Donína a na Benátkách, Gryzeldou Kolovratovou z Lobkovic a na Chýších, Kateřinou Donínskou z Dubé a Lubského, jakozto mocným otcovským poručníkem a poručnicemi od někdy Václava mladšího purkrabího z Donína a na Vinorči nad statkem po něm posůstalým, křížtem a deskami zemskými nařízeným z jedné a nadepsanou Kateřinou Smiřickou z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy se strany druhé

učiněné a v desky zemské vložili a jak to vykonají, ihned více let mít nemají, tak jakž relace na ta léta plněji svědčí.

Gryzelda a Eliška, někdy sestry vlastní purkraběnky z Domína a dcery někdy Václava mladšího purkrabie z Domína a na Vinohři, že jsou dědicí své jím po též někdy Václavovi mladším purkrabím z Domína, otcí jich pozůstale, totíž tvrz Vinohr se vším jejím stavením, jak sama v sobě vystavěna a zděna učavřená a také příkopem vyzděným vůkol vobchována jest, pivovarem, sladovnou a se spilkou, s dvorem poplužním a poplužním při té tvrzi Vinohř ležícím, se stavením při něm všelijakým s dědinami oružními i neornými, k tomu dvoru od starodávna přináležejícími, vinicí nově vystavěnou a vysázenou, s luhy, vrbinami, volšemi, též hájecky od starodávna k Vinohř a Hradisti náležejícími (kromě těch kusů háje u Santalík k Vinohři a Hradisti přikoupeným, což k záduši k sv. Apolináři náleželo, to vředycy ujili nemá, nýbrž se úpis dává), s mlejnou náchlebným dvěma, jedním horčejším o dvou kolech a druhým dolejším o dvou kolech, tudiž ves Vinohř celou s lidmi osedlými i neosedlými, neb k těch gruntu zbehlymi, se vdovami a sirotky i s jich pozůstatlostmi, s platy stálými i běžnými, se slepicemi, s krčmou v té vsi vejsadní, s podacím kostelním a kovárnou, s rybníčky, s jedním pod Šniapovským, druhým podlajským, třetím osadním, čtvrtým nad mlejnem horčejším, pátým rybníkem velkým, šestým rybníkem Nohavičkou kvaným, sedmým podhradištním. Hem dvůr druhý pustý Humovský řečený, v téže vsi. Hem dvůr Hradistě s dvorem poplužním, též dvůr nový v nově vystavěném přikoupeným a s jiným vším

a všelijakým k tomu což se nadpisuje od starodávna
příslušenstvím, jakž jest toho někdy týž Václav
purkrabě z Domína sám v držení a užívání byl
a jakoz jemu desky od Fridericia Kapského ke
Kap v kvaternu trhovém léta 1593 ve čtvrtek den
pamatný sv. Vojtěchy kapsaný plněji svědci se
vším panstvím. A také tak jakž smlouva trhová
s pečetění a to měsí napřed psaným Jindřichem
starším purkrabím z Domína a na Benátkách -
Gryzeldou Kolovratskou z Lobkovic a na Chýších,
Katerinou Domínkou z Dubé a z Lipého jakozto
mocným poručníkem a poručnicemi od někdy
Václava mladšího purkrabího z Domína a na
Vinohr nad dětmi a stálkem po něm pořízeným,
kšafftem, deskami zemskými nařízeným a jedné
a Katerinou Smirickou z Hamburka a na Kostelci
nad Černými lesy ze strany druhé - učiněné
téhož léta a dne v desky zemské vložené plněji
svědci a to vše v sobě širě obsahuje, žádného
 práva dále nepořízavujíce - prodali již dotčené
Katerině Smirické z Hamburka a na Kostelci
nad Černými lesy za summu sedmnácte tisíc
kop měšenských, plně a docela zaplacených, te-
hož svrchu psaného dědictví postoupili. Spravi-
ti mají oni sami prodávající před každým člově-
kem právem zemským a vlastě před vdovami a
širokým předně starým právem učiniti mají aneb
budou třetinou vejs. A dále se strany dotčené
smlouvy s pečetěmi stvrzené se vším rachovati
mají a povinni jsou."

K

Katerina Smiřická & Hasmburka a na Kostelci nad Černými lesy nedržela ves Vinor a Hradisko dlouho. Zemřela před rokem 1604, neb tehož roku prodává její manžel Petr Jan Zbyněk Zajíc & Hasmburka a na Broranech, jeho Milosti císařského rada, hejtman litoměřického kraje tvrz Vinor s poplužním dvorem, mlýny, vinicemi, rybníky, kovárnou . . . Václavu Bořenovi ze Lhoty a na Roztokách:

Léta 1604 v ponděli po moudrosti Boží stala se smlouva celá a dokonalá mezi urozeným panem Petrem Janem Zbyněkem Zajícem & Hasmburka a na Broranech, jeho Milosti císařským radou, nejvyšším dědičným truhensem království českého, hejtmanem kraje litoměřického a urozeným a statečným rytířem Václavem Bořenem ze Lhoty a na Roztokách jako kupujícím ze strany druhé. A to taková, že ještě pan Zbyněk Zajíc & Hasmburka s dědici svými - prodal a prodává jménem paní Kateriny Smiřické & Hasmburka totíž tvrz Vinor se dvorem poplužním s poplužním, ves Vinor s polními lukami, zahradami, volším a třemi kusy háje při vsi Satalicích, což tu náleží, s mlejnou dvěma, ves Vinor celou, s lidmi osedlými i neosedlými, i s panství sběhlými, s krčmou vejsadní. Item druhý druhý Hradisko s novým dvorem, item ves Ctěnice s dvorem poplužním s poplužním, ves Předletice celou s krčmou vejsadní, s dvory kmetcími, s platy běžlými i stálými, s dědinami, lukami, vrbinami, rybníky s volšinami, pastvinami prodal urozenému panu Václavovi Bořenemu a dědicům jeho za 34.000 kop grošů mísenských. Prameny: Desky řemeslo 182 o 22 Knihia památná z let 1608 - 1609

1609 - Jan Zbyněk Kajíc z Hauzmburka na Budyni a Brozanech, jeho Mstí rada, potvrzuje že jest dědictví své totiž tvrz Vinoř se dvorem poplužním při té vsi Vinoři ležící, s dědinami, lukami, Rohradami, řepeňcemi, porostlinami při Satálici, což tu náleží, s mlejnou chlebnými dvěma, ves Vinoř celou, s lidmi osedlými i neosedlými, též z gruntu zbežlými, s platy stálými i běžnými, kurni, s robotou, s průhonou svobodnými, vobcemi, s pastvinami, s krčmou vejsadní, s podacím kostelním ve vsi Vinoři s kovárnou, rybníky sedmi. Item tvrz druhou Hradiště s dvorem, jenž Nový dvůr se jmenuje, blízko silnice brandejské ležící. Item tvrz Ctenici, dvůr poplužní s poplužím při té tvrzi, krčmou vejsadní, ves Předletici celou, s krčmou vejsadní, s platy stálými i běžnými, s dědinami, vrbinami, lukami, řepeňcemi, rybníky, vadotočinami, s průhonem, lidmi osedlými i neosedlými, i z gruntu zbežlými, se vším a všelijakým k týmž tvrzím a dvorům od starodávna přinaležejícím příslušenstvím, v těch mezech a hranicích. A tak jakž jest toho nadepsaný Jan Zbyněk Kajíc z Hauzmburka v držení a užívání byl jest a jak jest týž statek po někdy Kateřině Smiřické z Hauzmburka na něho nápadem přišel a on v jeho držení a užívání byl jest, tak jakž smlouvou trhová stranami uzavřena byla, téhož léta a dne v desky zemské památné vložena - prodal Václavovi Bořenovi ze Lhoty a na Rožtockách za summu 35.000 kop mísenských.

Prameny:

Desky zemské 134 P 21

Datem 9. Novembris 1617 je oručeno přímluvné psaní, zasláne knězem administrátorem Jakubem Cr. (Crinitus) Stríbrským rytíři Václavovi Boryňovi na Rostokách, Vilimově, Vinorž a Černicích, aby nařídil vydání desátek po zemřelem knězi Janovi Robisioví, někdy faráři ve Vinorž, Katerině, vdově jeho, již nebožtík desátek odříkal.

Následujícího roku 1618 zasila týž pisatel rytíř Václavovi Boryňovi ze Lhoty a na Rostokách opětou přímluvu, aby dopomohl k desátku od poddaných Katerině, vdově po knězi Janovi Robisioví ve Vinorž:

"Modlitba - Jakož jsme předešle od úřadu našeho duchovního na žádost Kateriny, pořízalé vdovy po neb. knězi Janovi Robisiusovi, na onen čas ve vsi V. Mstí Vinorž faráři, několikrát přímluvné psaní k V. Mstí učinili, aby ste poddané V. Mstí k odvedení toho, čímž neb. manželu jejímu za práce církevní dle rejstříku tuto příloženého spravedlivě povinni jsou mili a podle práva přidržeti poručili ráčili, že se pak toho nestalo, nepřestává nás žádati dotčená Katerina, jakožto sira vdova, za toto ještě V. Mstí o dopomociení takových dluhův přímluvně připosáni. Jejíto žádostí slušně a jistě slzavé místa zanechávajíce, k V. Mstí za ni se přímlouváme a poddané V. Mstí v rejstříku přiležícím zejména položené před sebe povolati a vyrozmějíce čím takto častopasné sira vdově spravedlivě povinen jest, aby toho pro urování dalšího V. Mstí i nás zanepráchnění dostati možla, jím dostatečně poručili ráčite. Jsme té celé a důvěrně k V. Mstí naděje, že tato přímluva naše u V. Mstí své místo mili bude. Datum v konsistorii - v pondělí po památkce sv. Fabiana a Šebesta 1618.

Literatura: Borový - Jednání a dopisy konsist. prák. - folio 459, 464

V

áclav Bořen ze Lhoty a na Rostokách dlouho Vinoř nepodřízel. Roku 1626 se statek Vinoř a Hradiště dostávají v držení rodu pánů z Valdštejna, v jejichž majetku zůstal až do r. 1651, kdy Karel Ferdinand z Valdštejna prodává Vinoř a Hradiště Heřmanovi Černímovi z Chudenic. Tak zůstává Vinoř po celá staletí v držení velmi rozvětveného a dosti zámožného rodu, který drží Vinoř až do r. 1848 jako poddanské panství s povinností roboty a do r. 1918, kdy velkostatek i zámek přechází do vlastnictví statu.

Rod Černínů pocházel z městečka Chudenic u Nátov, kde stála kolemka všech Černínů. Tenito rod byl jeden z několika, které si zachovaly po celá staletí své původní jméno. Chudenický zámek nebyl prodán, ale přecházel z jednoho mužského pokolení na druhé, jak je doloženo v českých deskách.

První zprávy o rodu Černínů nacházíme již v letech 1193 a 1212, kdy žili bratři Dráslav a Břetislav. Jejich syn Protivá měl ve svém stíle, rozdeleném na výšky na levé straně červené pole a na pravé polovici tři pruhů barvy stříbrné a modré.

Rod Černínů se postupem let značně rozrostl. Humprich z Chudenic si vyžádal od císaře povýšení své vesnice na město, což mu bylo povoleno dekretem z roku 1592, kdy byly Chudenicům povoleny trhy, jarmarky a výbírání da.

Jan Černín z Chudenic zdědil fideikomisní černinské panství, roku 1652 byl povýšen na hraběte pro sebe i své potomky. Byl předsedou komorního soudu, r. 1660 mistodržitelem království Českého, též nositelem řádu zlatého rouna.

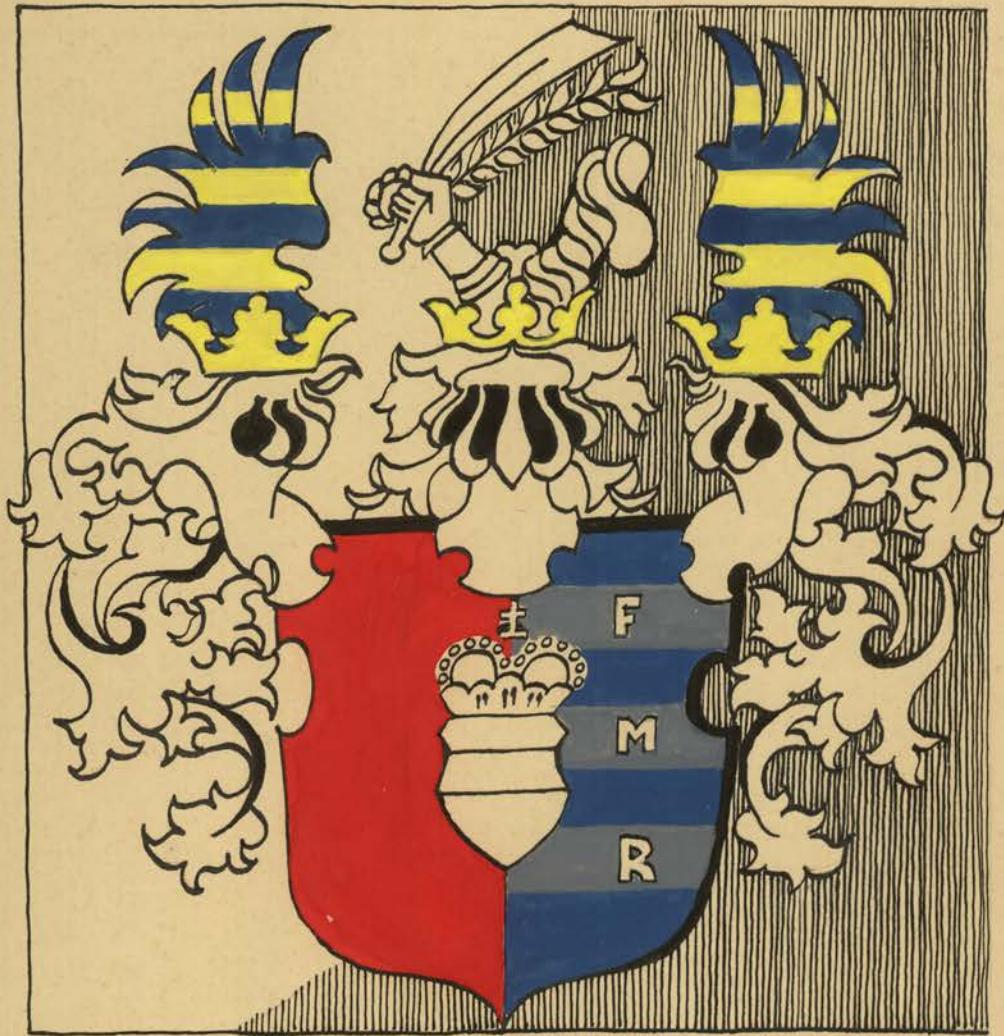
Ké svému panství přikoupil Ždár, Kost, Kosmonosy a Lnáře.

Jeho syn Prokop Vojtěch Černín z Chudenic (1726 - 1777) byl dvakráté ženat. Poprvé se oženil s Antonií hraběnkou z Colloreda (zemřela 1757), podruhé s Terezií svobodnou paní Rajskou z Dubnice (zemřela 1779). Ke dvou manželství měl 16 dětí - 9 dcer a 7 synů.

Jeden z nich - Wolfgang Maria Černín z Chudenic zakládal novou černínskou větev, známou vinorškou. Narodil se r. 1764, zemřel r. 1813 jako c. k. plukovník ve výslužbě. Po svém otci vlastnil Vinorš, Kbely a Radonice. Oženil se s Antonií hraběnkou z Neuberka (1795) a měl s ní dvě dcery - Octavii a Marii. Jeho syn Otakar Černín z Chudenic (1809 - 1886), pán na Vinorši, byl doživotním členem dvorské komory. Byl poslední vrchností (do zrušení roboty a poddanosti lidu), která na Vinorši seděla.

Podle statistiky byli Černínové na 12 místě co do počtu poddaných - 62.051 duší a na 10 místě podle počtu vesnic mezi šlechtou v Čechách. Nejbohatším rodem byli Schwarzenbergové. Kniže Adolf Schwarzenberg držel 898 vesnic s 218.342 poddanými, kniže z Lobkovic 264 vesnic se 133.942 poddanými a kníže Clam-Gallas - 131 vesnic se 100.757 poddanými. Královská komora s 278 vesnicemi a 92.321 poddanými byla až na čtvrtém místě. Roku 1848 před zrušením poddanství se panství Vinorš skládalo z 9 vesnic s počtem domů 358 a 2770 obyvatel. Tvořily je obce:

Vinorš	80 domů	656 obyvatel
Kbely	76 domů	634 obyvatel



Erb rodu Černínských Chudenic (1654 - 1675)

Satalice	23 domů	171 obyvatel
Radonice	54 domů	430 obyvatel
Podolánka	5 domů	35 obyvatel
Kostomlátky	34 domů	235 obyvatel
Cvrčovice	10 domů	67 obyvatel
Třeboradice	31 domů	74 obyvatel
Letňany	45 domů	355 obyvatel

Otašar Černín se oženil s Rosinou, hraběnkou Colloredo Wallsee, paní na Dymokurách, s níž měl 3 syny a 2 dcery. Rosalie se provdala r. 1863 za Bedřicha z Westhausenu a Fürstenberka na Chlumě, Marie se provdala za Augusta Picela z Pecevadle, svobodného pána z Herzogenberku. Syn Děpold Černín z Chudenic, major na odpočinku, byl c.k. komořím, doživotním členem panské šněrovny, držel panství Dymokury a Vinohr. Jeho manželkou byla Anna, hraběnka z Westhausen a Fürstenberka, s níž měl 7 dětí - 6 synů a jednu dceru : Děpolda, Otakara, Otto Rudolfa, Bedřicha Karla, Josefa Děpolda a Josefa, který zemřel r. 1842, byl ženat s hraběnkou Desfours, s níž měl 2 děti - Františku a Rosinu.

Historie rodu Černínů je podrobněji uvedena v Ottově naučném slovníku (větve radnická, tasnovická, chudenická a vinohradská).



parku směrem k Satalicům je místo, nazývané „Na valech“ tvorící nepravidelný trojúhelník, kde kdysi stávala tvrz, ještě r. 1609 obyvatelná, jak dokazují rápisy v zemských deskách při prodeji tvrze Hradiště Katerině Smiřické z Hazmburka.

Ke dvou stran se zde táhne údolíčko s nevysokými, dosti příkrými stráňemi, na jejichž okraji byl vystavěn nižší val. Na otevřené straně byl nasypán val silnější. Vnitřek hradistě byl polem ve výměře 18 měr. K hradistě přilehalo předhradí v podobě obdélníkového okraje, přitisknutého k hlavnímuvalu ve dvou třetinách díce, odkud také byl hlavní val přístupný.

Hradistě bylo obydleno již v době předhistorické. Při stavbě okresní silnice k Vinorci do Radonic r. 1891 byly v prostoru „Na křížku“ v silubokém příkopu nalezeny v nejdolejší žlutici popelové jámy, nad nimiž ležela přes 2 m vysoká popelová vrstva. Pro velký lžíčák musili archeologové zanechat práce. Výzkum prováděl prof. Př. Byly nalezeny kosti, střepy, bronzové jehlice a kbytky nádob.

Literatura : Př - Památky archeologické
roč. XV. fol. 369

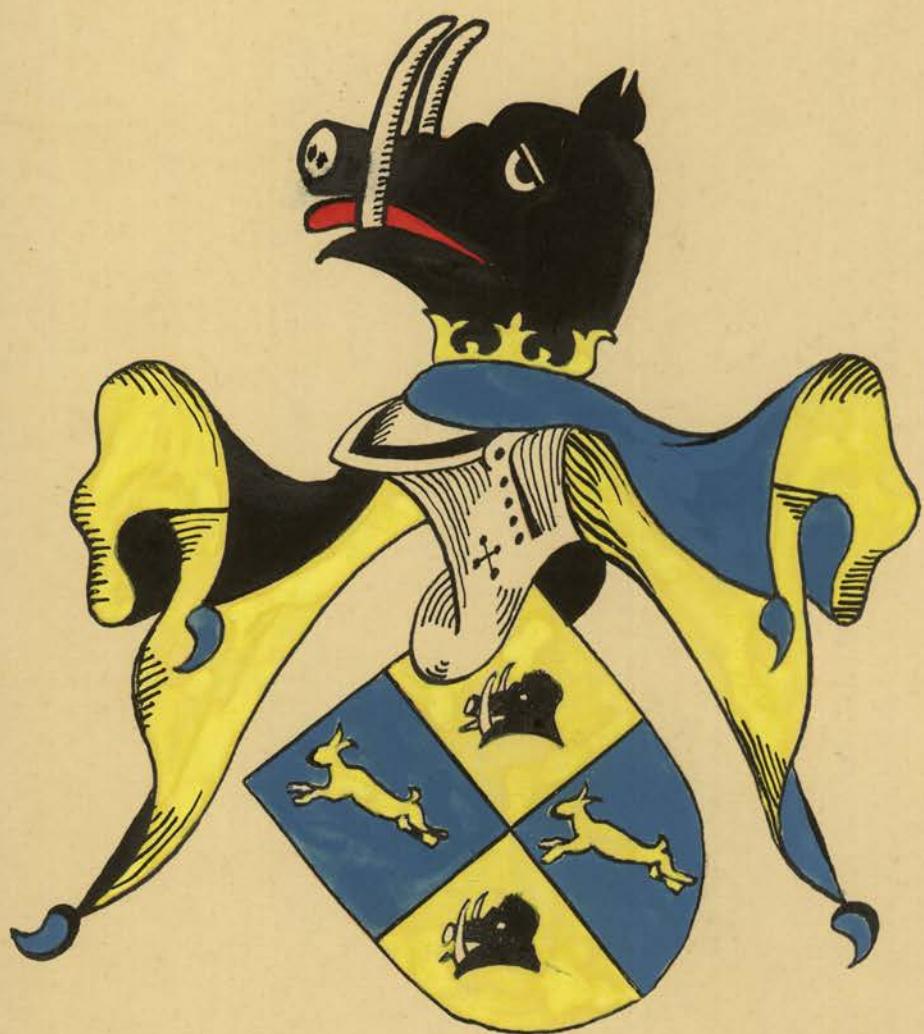
Stará hradistě střed. Polabí
Pravěk - fol. 432

Tvrz Hradistě se dvorem byla připojena k Vinorci a s ní se také prodávala a kupovala.

Roku 1508 dne 1. ledna sepsal Jan Dubecký z Dubče a na Průhonických poslední vůli, již odkažal svému synovi Žigmundovi ze Kap., manželce a jeho dětem několik tvrzí a vsí včetně dvora ve Vinorci a tvrze Hradistě poblíž Vinorče. Náleželo tedy Hradistě k Dubci již před rokem 1508. (Viz str. 150 - 155 této kroniky).



Erb pána Smiřických ze Smiřic
(1559 - 1621)



Erb Pania & Haremburka

Roku 1545 svobodník Bartoň z Hradíšťe přiznal, že jest povinen i se svými dědici odvádět plat půl kopu grošů Oldřichovi a Adamovi, bratřím Zapským ze Zap a jejich dědicům při každém sv. Jakubu Velkém. Kdyby plat nepoložil, mohli oba bratři s jedním komorníkem od desky řemskej uvádati se v jeho dědinu v Hradíšťku, ve tvrz s dvěma poplužími, v dědini, rybníky a tak dlouho jich užívat, dokud by plat nebyl uložen.

Prameny: Desky řemske 7 B 21

Stával zde ještě jeden dvůr, neboť roku 1542 Ondřej a Bartoň ze Koele přiznali, že po svém otci Jarošovi převrátili tvrz Hradíšťko. K nich se uvádí jako držitel Bartoš ze Koele. Od statku prodal Adamovi z Vinoře dědinu a hradíšte. Po roce 1575 je vše v držení Jiříka Rykoty z Pernířova a Ostrova. Svobodnické knihy dokazují, že tvrz drželi ještě r. 1581 jeho synové Matěj a Burian Rykotovi. Hradíšťský dvůr prodali se svou sestrou Aničkou roku 1587 Friderichovi Zapskému ze Zap, který jej připojil k Vinoři. K tomu ještě připojil dědinu od Adama z Vinoře, z níž zřídil Nový dvůr.

Roku 1593 prodává Friderich Zapský ves Vinoř s příslušenstvím Václavovi mladšímu purkrabímu z Donína včetně druhé tvrze Hradíšťko se dvorem. R. 1595 přechází Vinoř a Hradíšťko za summu 15 tisíc kop na sirotky Václava z Donína Gryzeldu a Elišku z Donína, které statek, druhý dvůr v Hradíšťku jménem svých poručníků prodali Kateřině Smiřické z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy.

Roku 1627 se tvrz uvádí již jaro pustá.

Prameny: Desky řemske 250 A 21

127 C 21
160 D 18
23 N 24
27 B 21



příznačných osobních problémek vinořských duchovních koncem 16. a počátkem 17. století hovoří rachované ráznamy, například:

1565 - 9. března -

Kněz Jakub Vinořský žádal konsistorium pod obojí za připsání k panu Hrzáňovi o desátky zadružné. Řečeno jemu, aby to ve spisu uvěděl, že bude přípis vydán a jmenovanému panu poslán.

Folio 151.

1566 - 18. ledna -

Konsistorium slíbila vydati Sixtovi z Ottendorfu výpis přípisu, který poslala panu Hrzáňovi v příčině desátku, které oddaní jeho jsou dlužni knězi Jakubovi Starému, faráři vinořskému.

Folio 319.

1610 - 1. srpna -

Kněz Janovi Matheisovi, faráři vinořskému citaci, aby se postavil v příštím týdnu ve středu v hodin 13 v konsistoriu a zaplatil Vávřincovi Žežulovi, měšťanu Nového města pražského dluh 62 kop měšenských, kteréž si byl 25. října 1610 vypuřil jako komotr jeho. V odstavci svatého Jakuba L. 1611.

Folio 16.

1611 - kněz Janovi Matheisovi, vinořskému faráři, citaci před konsistoriem ke dni 27. prosince, aby tu práv byl v zaplacení dluhu Vávřinci Žežulovi, jež učiní přestati na jeho odpovědi.

Folio 50.

1611 - 26. augusta -

Kněz Janovi Matheisovi, vinořskému faráři, peremptorní citace, ježto se nedoslavil ani po druhé ke dni 9. září v hodin 14 ke příjmu placení dluhu Vávřincovi Žežulovi.

Folio 52.

1611 - 16. září -

Kněz Janovi Matheisovi, vinořskému faráři -

kárují ho & neposlušnosti o obesilají k žádosti
Vavřince Žežuly - S.D. Jest nám to s nema-
lym podivem, že tak s vrahností svou záchá-
reti a nepamatujíc na poslušenství, jímž jste u-
řadu našemu povinni, jalových výmluv aousko-
ku užívat smíte a na tolik citací, k žádosti p.
Vavřince Žežuly učiněných, se nestavíte.

Pročež Vám nakonec poroučíme, abyste se před
námi od toho pátku v tým dñi na 23. Sept. v
hodin 14 pod té pře sňracením postavili a k to-
ho, k čelož Nás dotčený p. Vavřinec vinili chce,
právi byli, jinak nečinice. Dáno v konsistorii v
pátek den sv. Lidmily.

Folio 56.

1611 - Administrator, starsí kněží, mistři
a asesori konsistore pod obojí vysvědčují porov-
nání Vavřince Žežuly, měšťenina Nového mě-
sta práského s knězem Janem Mathielem, vi-
norškým farářem o dluh; zapsáno v novém
manuálu r. 1611 post Mathie 23. septembri 1611.

Folio 73.

1614 - Rytíři Jiřímu Hrzanovi & Haraso-
vi a na Vratislav, přimluva za kněze Simeona
Dubského, správce církevního ve vsi Vinorí,
jenž miní rázati druhou neděli po sv. Trojici
(2. června) v kostele v Kováni na jeho kolátorie
a se uchází o tu faru, aby byl přijat tam od
času sv. Havla. Ve středu po sv. Trojici L. 1614.

Folio 190.

1615 - Kňez Janovi Rabissiusovi Ledec-
kýmu, faráři vinorškému - obesilají ho před se-
be ke dni 4. března na strážnost faráře kováň-
ského kněze Simona Dubského. V pátek po pa-
mátkce sv. Matěje - 27. februari 1615.

1615 - Kňez Janu Ledeckému, vinoršké-
mu faráři - nelibě mu připomínají consumptiam,
učiněnou úřadu duchovnímu, a nářízuji, aby se

vyrovnal s p. Pavlem Háčkem Starobylářovským, rektorem ze vsi Berně oto, co mu zdržuje, nebo se postavil 13. března 1616 v hodin 16 v konzistorii. V pátek po památce Početi P. Marie 1615.

folio 350.

Prameny: Pažout - Jednání a dopisy konistorie
pod obojí způsobem přijímatel

Vilem & Vinoře a v městě Sobotce vykonal hned v měsíci lednu 1621 opět přísahu a povinnost k ruce císaře Ferdinanda II., takže při komisi konfiskacní nebyl odsouzen. Jeprve roku 1629 obeslan byl před komisi transaktiemi, aby se vyrovnal o pokutu za udělení pardony, ale dle zprávy posla komorního ze dne 17. února 1630 zemřel Vilem & Vinoře již roku 1624, zanechav statek Popovice L. 1626 po odsouzeném Jindřichovi Kapounovi koupený, který jeho syn Oldřich Linhart držel. Manželka jeho byla na statku Rakově. V zápisech není uvedeno, složila-li manželka, nebo syn nějakou pokutu na penězích.

Prameny: Bílek - Dějiny konfiskací v Čechách r. 1621
folio 875



Berní rula.
1654

itvou na Bílé Hoře
utrpení naší země
neskončilo. Zanedlouho vzplála třicetiletá
válka - do země vtrhla saská a švédská voj-
ska. Co nezničili šoldněři církvi, dokonala voj-
ska císařská. Sta vesnic bylo vypáleno, ně-
které celé zanikly. Čech - protestant bojoval
po boku Němců - protestantů proti katolíkovi -
Čechu i Němců. Poddanému lidu bylo ihostej-
ně, kdo z pánu boj vyhiraje - těžkou robotu
musej vykonávat bez zámeru a platit dane,
kontribuce, berně - jak katolické, tak protestant-
ské vrchnosti.

Po uzavření míru byly Čechy v troskách.
Pole neorána, stavení vypálena, dobytek vytlučen,
špýchary rezy přednotou. Počet obyvatel v Če-
chách klesl na polovinu.

Ve snaze získat přehled o situaci v ze-
mi - o počtu obyvatelstva schopného hospoda-
řit, o stavu usedlostí, půdního fondu, dobytku
a podobně, vydává Český sněm roku 1654
nařízení k sestavení berní rul. Ide o celo-
státní přehled, jedinečný v té době, sestave-
ný podle krajů zřízených na území Čech, dle
panství církevního, světského nebo městského.
Rulla rozděluje poddané na sedláky, chalupníky
a zahradníky. Udává přehled o polích, osetých
na zimu a na jaro, luk a podobně. Minister-
stvo školství ČSR vydalo 28 svazků této knihy tiskem.

Roku 1654 náležela Vinor do Kouřimského kraje pod panství, které v té době vlastnila Kateřina, hraběnka Černínová. Panství tvořily obce Vinor, Letrany (psáno i Lěčany) a Tréboradice.

Celkový stav panství je uveden na konci kápisu v originálu rukou na folii 378, nebo v tištěném vydání Kouřimského kraje 1. dílu f. 265-7.

Vesnice	3
Sedlákův effectiv	6
Míst	8
Chalupníkův	10
Míst	4
Zahradníkův	0
Míst	1
Roli všech	2 424
Na zimu setěho	344
Na jaro setěho	272
Potahův	46
Krav	64
Ovčího	208
Sviníského	50
Kostelní farmíč	2
Mistrů ovčáků	1
Pacholku ovčáckých	1

Ves Vinor, role ourodné

Chalupníci :

Jiřík Byšický - měl 42 str. polí, osíval na zimu 8 strychů, na jaro 5 strychů, mohl chovat 3 potahy, 1 svinu

Martin Kubant - měl 24 str. polí, osíval na zimu 5 str., na jaro 7 str., mohl chovat 2 potahy, 2 krávy, 2 jalovice

Vávra Urkovský - měl 24 str. polí, z toho osíval na zimu 6 str., na jaro 4 str., mohl